

Riječ vjere

Ivan Lovrenčević

RIJEČ VJERE

Izdaju:

KRŠĆANI
Zagreb, 2012.

Besplatno izdanje

Sadržaj

1. DUHOVNA TEHNOLOGIJA	3
Glasnogovornik srca - Kormilo života - Tehnologija nas vodi do cilja - Osnove tehnologije	
2. MOLITVA VJERE	11
Isusova velikosvećenička služba - Molitvena obećanja - Molitvene razine - Primjeri	
3. ORUŽJE NAŠE BORBE	17
Pustinjski dvoboj - Mač Božjeg Duha - Štit vjere - Oklop pravednosti - Propovijedanje Evanđelja	
4. ELEMENTI RIJEČI VJERE	25
Cjelovitost - Autoritet - Ustrajnost - Juriš - Izazov - Slavljenje - Duh vjere - Svetost - Treba li nam veća mjera vjere ili više djelovanja u vjeri?	
5. UČINAK RIJEČI VJERE	39
Ozdravljenje - Život - Sve je moguće - Radost Božjeg srca	

Prvo poglavlje

DUHOVNA TEHNOLOGIJA

Glasnogovornik srca

“USTA GOVORE onim čega je srce prepuno.”
(Matej 12:34)

U duhovnom svijetu ne postoje tzv. slučajni događaji. Nevidljiva stvarnost djeluje po univerzalnim, od Boga postavljenim duhovnim zakonima. Oni su nepromjenjivi i nije ih moguće ukinuti. Bacimo li kamen u zrak sigurno će pasti na zemlju. To će se dogoditi bez obzira vjerujemo li u silu gravitacije. Zakoni djeluju u našem životu neovisno o spoznaji koju imamo o njima. Zato ih je važno upoznati i koristiti u duhu Božje volje kako bi na nas imali blagoslovljen učinak. Prvo biblijsko saznanje o Bogu povezano je s otkrivenjem da On govori (Postanak 1:3). Djelo stvaranja svijeta izvedeno je izgovaranjem riječi. Čovjek je kao vrhunac stvorenja na zemlji također bio stvoren kroz izgovorenu riječ. Upravo zato, bio njegov život blagoslovljen ili proklet, niti u kojem slučaju nije zbir slučajnih okolnosti.

Jezik je organ ljudskog tijela koji je prema biblijskom učenju izravno povezan i zajednički djeluje s ljudskim srcem, ili nutarnjim čovjekom, kako ga Pavao naziva. U dvanaestom poglavlju Matejevog evanđelja, Isus kaže *“da USTA GOVORE onim čega je srce prepuno”*. (34) Jezik je glasnogovornik ljudskog srca, a ono ima svjetlu i tamnu stranu. U stihu poslije On objašnjava skeptičnim farizejima *“da dobar čovjek iz dobre riznice IZNOSI DOBRO, a zao čovjek iz zle riznice IZNOSI ZLO”*. Postoji nepogrešiva metoda provjere osobnog duhovnog stanja. Potrebno je redovito i objektivno provjeravati kakva vrsta riječi i s kojim ciljem izlazi iz naših usta. Životna bitka vodi se na polju ispunjenja sadržaja naših srca, a kasnije i riječi koje govorimo.

Dobar čovjek kojeg Isus spominje opisan je takvim zato što je njegova riznica (srce) ispunjena dobrim i blagoslovljenim sadržajem. Jedan od zadataka Svetog Duha jest obilno ispunjenje

naših srca sa živom Božjom riječi zato da bi Krist u nama mogao živjeti po vjeri (Efežanima 3:17). Njegova volja za naš život ostvaruje se kroz riječ koja nam dolaze u srce, a kasnije izlaze na usta. Bez njene prisutnosti nema one vrste blagoslovljenog i svrsishodnog života koji nam Bog želi dati u Kristu.

Za razliku od dobrog čovjeka, zao je opisan takvim zato što je njegova riznica ispunjena zlim duhovnim sadržajem, tj. zlim riječima. Svaka vrsta grijeha ima svoj prepoznatljiv duhovni rječnik, upravo kao i vjera. Psovanje je rječnik bludništva i bezbožnosti, ohole i bahate riječi odraz su ponosa u srcu i dr. Sotona ispunjava ljudska srca zlim riječima, suprotnim Božjoj riječi u doktrini i karakteru. Pohranjene duboko u nutrini one su smrtonosni otrov koji izlazi na usta, šireći zli duhovni utjecaj.

Kormilo života

“Pogledajte i lađe!

*Njima, iako su velike i premda ih gone silni vjetrovi,
upravlja vrlo MALO KORMILO kamo god hoće kormilarova volja.”*
(Jakov 3:4)

Iako su ljudi često skloni neopravdano kriviti Boga zbog negativnosti koje svijet zove nesretna ili zla sudbina, Biblija nedvosmisleno tvrdi “*da su život i smrt u VLASTI JEZIKA*”. (Izreke 18:21) Ne razumijemo li snagu riječi koje govorimo onda smo ih skloni izgovarati olako. To se posebno odnosi na kontekst riječi koje ni u kojem slučaju ne bismo smjeli izgovarati u svoj ili živote drugih ljudi. Neodgovorno, nerazumno i bez ispravnog duhovnog razumijevanja govorimo ovakve i slične negativne izjave: “Ne mogu, neću uspjeti, ne mogu vjerovati, umrijet ću, poludjet ću zbog ovog ili onog, ja sam propali slučaj, od mene nikad neće biti ništa dobro, sigurno ću se razboljeti, ovo neće biti dobro i sl.”

Jakov u poslanici daje opširno i izuzetno važno učenje o ulozi jezika u životu vjernika. Za početak kaže “*da je čovjek koji NE GRIJEŠI U GOVORU sposoban zauzdati cijelu svoju osobu*”. (3:2) U slučaju nepostojanja mogućnosti da vjernik griješi sadržajem izgovorenih riječi, apostol ne bi spominjao čovjeka koji ne griješi u govoru. Podrazumijevalo bi se da svi vjernici govore samo ono što je Božja volja za njihove ili tuđe živote. To nažalost nerijetko nije slučaj i zato moramo temeljito upoznati i provesti u djelo biblijsko učenje ovog predmeta.

Drugo, vidimo da je čovjek koji ne griješi u govoru sposoban zauzdati cijelu svoju osobu. Pojam zauzdavanja naslućuje da su na djelu zle sile koje mu žele uništiti život i trajno ga odvojiti od Božje volje u Kristu. Potvrdu toga vidimo u šestom stihu gdje čitamo: *“JEZIK JE VATRA. On postaje cijeli opaki svijet među našim udovima. Kalja svu našu osobu i zapaljen od pakla zapaljuje cijeli naš život.”* Sotona koristi vječne i nepromjenjive duhovne zakone kako bi zagospodario životima. Ukoliko ne poznajemo učenje Božje riječi onda toga uopće nismo svjesni. Grijeih, nepravednost, bolesti, slabost, beznađe, nedjelotvornost i uništenje dostojanstvene svrhe koju nam je Bog namijenio u Kristu, između ostalog su posljedica zlih riječi koje govorimo.

IZGOVORENA RIJEČ UVIJEK DJELUJE U DOBROM ILI ZLOM SMJERU.

U četvrtom stihu vidimo *“da lađama, iako su velike i premda ih gone silni vjetrovi, UPRAVLJA MALO KORMILO kamo god hoće kormilarova volja”*. Gledano iz perspektive Božje volje, vjernik je gore spomenuta lađa. Danas umjesto silnih vjetrova suvremene brodice pokreću snažni brodski motori, a kormilo određuje pravac kretanja. Upravo je jezik, tj. izgovorena riječ, kormilo koje drži kormilarova ruka. Ne može se prenaglasiti značaj sadržaja srca i riječi koje govorimo. Jezik mora biti podvrgnut suverenoj vlasti Svetog Duha, kako bi nas Isus, kormilar spasenja, mogao odvesti do konačnog cilja.

Tehnologija nas vodi do cilja

*“Vjera srca postiže pravednost,
a PRIZNANJE USTIMA donosi spasenje.”
(Rimljanima 10:10)*

Ovo su tri najčešće pogreške koje se pojavljuju u pristupu duhovnim stvarima vjere: naglašavanje cilja bez istodobnog učenja o tehnologiji vjere, učenje tehnologije bez naglaska na prioritetne biblijske ciljeve, zanemarivanje tehnologije i ravnodušnost za ostvarenje ciljeva.

Naglašavanje cilja dopušteno je i poželjno od strane biblijskih učitelja do razine zdravog duhovnog uvjerenja. Od te početne točke nutarnji čovjek kasnije mora primiti i učenje tehnologije. U suprotnom sigurno dolazi do zasićenja, gubitka

poticaja i obeshrabrenja, čak i odustajanja. Tako se stvaraju ljudi koji poznaju ciljeve, ali se ne snalaze u tehnologiji. Zato kažu: "Znam sve što mogu učiniti vjerom, ali ne i kako to ostvariti!" Isus je za vrijeme zemaljske službe podjednako naglašavao ciljeve i tehnologiju. On nas uči da je sve moguće čovjeku koji vjeruje (Marko 9:23), a istodobno nam otkriva i tehnologiju vjere koja će Božji sve pretvoriti u vidljivu stvarnost.

Naglašavanje tehnologije bez istodobnog učenja prioriternih ciljeva stvara ljude koji savršeno vladaju tehnologijom, ali naučeno primjenjuju na ciljeve koji nisu na vrhu popisa važnosti u kršćanskom životu. Nauk ekstremnog prosperiteta proizvod je lažnog materijalističkog evanđelja. Propovjednici prosperiteta naglašavaju biblijske stihove o tehnologiji vjere, no uglavnom ih koriste za stjecanje materijalnog bogatstva. Tehnologija im je neosporno ispravna, ali ciljevi su im krivi. Najblaže rečeno, pobrkali su prioritete. Imati više novca od potrebnog, luksuzno opremljenu kuću ili najnoviji sportski automobil sigurno nije kršćanski prioritet, a kamoli krunski dokaz prisutnosti blagoslova. O tome bi prije svega trebali svjedočiti neki drugi pokazatelji, prvenstveno vezani za duhovni rast u Kristu i oblikovanje Njegovog karaktera u našem srcu.

Treća pogreška je ujedno i najopasnija. Zanemarivanje tehnologije i ravnodušnost prema ostvarenju ciljeva u Kristu jest smrtonosni stupanj religije. Nitko ne može očekivati blagoslov bez redovitog istraživanja Pisma kako bi otkrivene istine primijenio u svakodnevnom životu. Moramo biti svjesni da se u Božjem kraljevstvu ništa ne događa samo od sebe, tj. bez osobnog angažmana. Život u Kristu odvija se istodobnom primjenom tehnologije vjere i odlučnošću da se ostvari cilj.

Pomazanje Svetog Duha nas u Kristu skladno uči i vodi u oba područja. Pavao u desetom poglavlju Poslanice Rimljanima pokazuje savršen sklad tehnologije i cilja: "*Vjera srca postiže pravednost, a PRIZNANJE USTIMA donosi spasenje.*" (10) Tehnologija vjere je priznanje ustima. Grčka riječ *homologia* koja je prevedena kao priznanje znači otvoreno priznati, slobodno govoriti, uskladiti se, slaviti, proglasiti. Cilj vjere je donijeti spasenje, biti spašen na svim razinama, napredovati u spasenju, živjeti u spasenju.

Osnove tehnologije

*“... tako se RIJEČ KOJA IZLAZI IZ MOJIH USTA
ne vraća k meni bez ploda, nego čini ono što sam htio
i ostvaruje ono zbog čega sam je poslao.”
(Izaija 55:11)*

Isusova zemaljska služba stavila je znakovit naglasak na nužnost poznavanja i djelotvorne primjene tehnologije vjere. Nažalost, mi to vrlo često neopravdano zanemarujemo i ne pridajemo važnost koju u svakom slučaju zaslužuje. Skloni smo naglašavati Njegovu djelotvornost u službi, ali istodobno propuštamo prisvojiti i koristiti dragocjenu tehnologiju koju nam je ostavio u nasljeđe. Učenje o tehnologiji vjere detaljno je razrađeno na svim razinama primjene i dokazano u stvarnosti.

Isus je izgovorenim riječju vjere prokleo smokvino drvo koje se osušilo u korijenu. Za izvedbu ovog čuda upotrijebio je riječi: *“Neka više nitko nikada s tebe ne jede roda!”* Nastavak stiha otkriva *“da su to čuli njegovi učenici”*. (Marko 11:14) Isus je namjeravao da ove riječi ostanu trajno zabilježene u njihovim srcima i mislima. U izvještaju nadalje vidimo *“da se Petar sjetio i rekao mu: 'Rabbi, pogledaj! Osušila se smokva što si je PROKLEO'”*. (21) Petar je zapažanjem dao priznanje Isusovoj učinkovitosti. Međutim, njihova spoznaja o ovom predmetu morala se popeti na višu razinu. U suprotnom, sigurno bi izveli krive zaključke, a to je nekoliko puta i zabilježeno u izvještajima iz evanđelja. Sušenje smokvinog drva nije izvedeno s naglaskom na ono što Bog može učiniti. Za demonstraciju Njegove moći bilo bi izabrano nešto upečatljivije od sušenja smokvinog drveta.

*ISUSOVE RIJEČI OTKRIVAJU DA JE ČUDO IZVEO
S NAGLASKOM NA ONO ŠTO MI MOŽEMO UČINITI U VJERI.*

Ovo je Gospodinovo učenje vjere: *“Zaista, KAŽEM vam, ako tko KAŽE ovoj gori: 'Digni se i baci u more!', i ne posumnja u mislima, nego vjeruje srcem da će se dogoditi stvari koje GOVORI USTIMA, imati će sve što KAŽE.”* (23) Raščlanimo li gore spomenutu rečenicu uvidjet ćemo da se izgovaranje riječi spominje tri puta u različitim kontekstima.

Prvi je početak duhovnog djelovanja. Zapazimo ovaj izraz: *“... ako tko KAŽE ovoj gori ...”* Svako duhovno djelovanje započinje vjerom srca i nastavlja se izgovaranjem riječi vjere. Ne počnemo li

govoriti vjerom, ništa se ne može dogoditi u vidljivom području. Grčka riječ *lego* koja je prevedena kao kaže znači govoriti s poštovanjem, slomiti tišinu, objavljivati, razlijevati se.

Drugo, Isus kaže “*da moramo vjerovati srcem da će se dogoditi stvari koje GOVORIMO USTIMA*”. Vjera je potrebna da riječ izađe kroz usta, ali i u daljnjem procesu. Nije dovoljno samo reći riječ. Moramo doslovno vjerovati da će se dogoditi sve što smo rekli vjerom. Najteža vjerska iskušenja doživljavamo upravo u tom vremenu. Pogledajmo Isusov primjer. Iako je izgovorio riječ u smokvino drvo, u izvještaju vidimo da ono nije odmah usahlo. Lišće je i dalje bilo zeleno. No, Isus je znao da riječ sigurno djeluje u smjeru sušenja drva. Znao je i vjerovao da će se dogoditi ono što je rekao. Nije ni trenutak sumnjao u to!

Treće, Isus nam daje jamstvo “*da ćemo imati sve što KAŽEMO*”. Grčka riječ *esomai* koja je prevedena kao imati znači živjeti, dogoditi se, napredovati. Mi možemo živjeti u Božjoj duhovnoj dimenziji, ali možemo živjeti i tjelesno, prizemljeno. Ovisi o tome što vjerujemo, govorimo i kako općenito djelujemo u životu. Mogu nam se događati stvari koje jesu Božja volja za nas u Kristu. S druge strane, u većoj ili manjoj mjeri možemo iskusiti i pojavu nepovoljnih događaja koji nisu dio Božjeg spasiteljskog nauma. Umjesto napredovanja u zdravlju, slobodi, otkrivenju, znanju, mudrosti i djelovanju u Božjoj sili može nam se dogoditi neželjeno nazadovanje. Upravo zato bolesti, ropstvo, neznanje, nerazumnosti ili slabosti ponekad zauzimaju vladajuće položaje u ljudskim životima, iako to ni u kojem slučaju nije Božja volja.

*NEPOBITNO JE DA SVATKO OD NAS IMA ONO ŠTO GOVORI,
A O SADRŽAJU OVISI HOĆE LI IMATI PLUS ILI MINUS PREDZNAK.*

Preduvjet djelovanja u vjeri jest spoznaja o tome kako riječ vjere ulazi u naš duhovni sklop. Nažalost, kad ljudi to ne znaju riječ vjere može brzo doći, ali još i brže otići iz njihovih života. To se događa toliko neprimjetno da nisu ni svjesni toga. Nije ispravno misliti da je svejedno koju poruku ljudi slušaju i prihvaćaju. To što neko učenje nosi vjerski predznak uopće ne mora značiti da je ono vjersko u biblijskom smislu. Upravo zato apostol Pavao naglašava “*da vjera dolazi od PROPOVIJEDANJA KRISTOVE RIJEČI*”. (Rimljanima 10:17) Analogno tome, ukoliko ne slušamo učenje utemeljeno na Pismu, onda vjera ne može doći u naša srca. To je jako važno zato što naša suradnja s Bogom ostvaruje isključivo kroz vjeru (Hebrejima 11:6).

Treba li u našem životu postojati prioritetno zanimanje, onda je to svakako vjera koja dolazi od slušanja Božje riječi. Mi sami po sebi ne možemo doći do riječi vjere. Sveti Duh uvijek prvi progovara našem duhu zato što je riječ sredstvo duhovne vjere. Nema li njene blagoslovljene prisutnosti, tad ne možemo očekivati očitovanje spasiteljske sile u Kristu. To je u bukvalnom smislu pitanje života i smrti! Upravo zato Sveti Duh približava riječ vjere svakom čovjeku. Pavao otkriva *“da je blizu Božja riječ; u TVOJIM USTIMA i tvojem srcu, to je RIJEČ VJERE KOJU MI PROPOVIJEDAMO”*. (Rimljanima 10:8)

Ovdje vidimo dva vrlo važna otkrivenja. Prvo, Božja riječ je blizu ljudskog srca, a ne daleko kako nam se to ponekad prividno čini. Božja volja je da otkrivenje Njegove riječi bude dostupno svakom tko to želi. Religija vješto skriva Božje znanje od ljudi, čineći ga nedostupnim. Zato je s pravom oštro osuđena od Isusove strane (Luka 11:52). Drugo, Božja riječ je u našim ustima i srcu. To je izuzetno važno znati. Ne možemo očekivati da riječ djeluje samo zato što je znamo umno. Ona nužno treba spremnik (nutarnji čovjek) i cijev (usta) kroz koju će biti ispaljena sa svrhom ostvarenja cjelokupne Božje volje za naš život. Dakle, neka vrsta duhovnog katapulte. Upravo o tome svjedoči David: *“GOSPODINOV DUH GOVORI PO MENI, NJEGOVA JE RIJEČ NA MOJEM JEZIKU.”* (2. Samuelova 23:2) To je otkrivenje, istina koja nas uzdiže na razinu Božje duhovne dimenzije.

*SVETI DUH ŽELI GOVORITI IZRAVNO KROZ NAS
KORISTEĆI SE GOVORNIM ORGANIMA. U SVJETLU NAVEDENOG
VIDIMO KOLIKU VAŽNOST ONI IMAJU U OSTVARENJU BOŽJE VOLJE.*

Naš odnos prema Božjoj riječi presudan je za njeno uspješno djelovanje. Prema njoj se ne možemo odnositi s nedostatkom zanimanja ili poštovanja. Upravo zato u Knjizi Izreka čitamo savjet mudraca: *“Prigni svoje uho, čuj moje riječi i upravi svoje srce mojem znanju, jer milina je ako ih čuvaš u svojoj nutrini, i kad ti budu sve SPREMNE NA TVOJIM USNAMA.”* (22:17,18) Za nas je jedino važno ono što kaže Božja riječ. Ništa drugo! Sveti Duh nam daje riječi vjere zato da bi uvijek bile spremne na našim ustima za ostvarenje Božje volje u Kristu.

Kako postizemo stanje spremnosti? Bog je zapovjedio Jošui *“da knjiga Zakona bude na NJEGOVIM USTIMA i da o njoj razmišlja danju i noću”*. (1:8) Razlog? Zato *“da bi vjerno držao sve što je u njoj zapisano i kako bi bio sretan i uspješan u pothvatima”*. Ovdje vidimo koliku važnost ima temeljito i smireno razmišljanje o

istini objavljenoj u Pismu. Božja riječ mora ući u naš misaoni sklop kako bi ga mogla obnoviti u skladu s Njegovom voljom, uspostaviti vlast i djelovanje Kristove misli. Zato svaki dan moramo pronaći kvalitetno vrijeme koje ćemo posvetiti sustavnom proučavanju Božje riječi. Ponekad za taj važan duhovni zadatak neophodno moramo žrtvovati neke druge, manje važne djelatnosti.

Svaka izgovorena riječ donosi plod. Usporedno s objavom i upoznavanjem Božje volje u Kristu prirodno je, razumljivo i logično očekivati da u našem životu bude ostvarena u što je moguće širem, a ne užem opsegu. Prorok Izaija kaže: *“Kao što kiši i sniježi s neba bez prestanka dok se zemlja ne natopi, oplodi i ozeleni, da bi dala sjeme sijaju i kruha za jelo, tako se RIJEČ KOJA IZLAZI IZ MOJIH USTA ne vraća k meni bez ploda, nego čini ono što sam htio i ostvaruje ono zbog čega sam je poslao.”* (55:10,11)

Kiša i snijeg s neba simboliziraju stalni dotok rijeke žive vode u srca vjernika. Kao što u prirodi sjeme zalijevano vodom raste i pretvara se u plod, tako se i sjeme Božje riječi u srcu vremenom pretvara u duhovni plod. Izgovorena Božja riječ u duhovnom smislu na kraju ciklusa postaje sjeme i kruh za jelo. Narodna izreka kaže da je čovjek ono što jede. To je biblijska istina, parafraza ovih Isusovih riječi: *“Kao što je mene poslao živi Otac, i kao što ja živim zbog Oca, tako će i onaj tko mene jede živjeti zbog mene.”* (57) Isus naglašava *“da je on kruh života”*. (Ivan 6:35) U pedeset osmom stihu istog poglavlja objavljuje *“da će onaj tko jede ovaj kruh živjeti zauvijek”*.

Upozoravajući vjernike na nužnost svetog života, Pavao kaže *“da ne možemo biti dionici Gospodinovog i demonskog stola”*. (1. Korinćanima 10:21) Moramo biti oprezni kako nam se ne bi dogodilo da se svjesno ili nesvjesno hranimo na krivom duhovnom stolu. Naime, neprijatelj naših duša vrlo je uvjerljiv u nuđenju otrovne hrane. Tu vještinu je demonstrirao u edenskom vrtu uvjerivši Evu da bez posljedica za duhovno stanje može pojesti zabranjen plod. Njegov stol privlačno izgleda i bogato je opskrbljen raznoraznim sastojcima. Što god sijali (govorili) na kraju *“će se svatko obilno nasiti od ploda SVOJIH USTA”*. (Izreke 12:14) Zato je poželjno donijeti ovu životnu odluku, istovremeno čineći sve u cilju njene provedbe, bez obzira na možebitne okolnosti: *“Vjerovat ću srcem i govoriti ustima isključivo ono što uči Božja riječ! Želim da Krist bude hrana mog duha!”*

Drugo poglavlje

MOLITVA VJERE

Isusova velikosvećenička služba

“Sveta braćo, koji ste dionici nebeskog poziva, promatrajte poslanika i velikog svećenika NAŠEG PRIZNANJA, Isusa.”
(Hebrejima 3:1)

Razumijevanje života u vjeri neodvojivo je od otkrivenja Isusove velikosvećeničke službe. Kad propovijedamo Krista ponajviše spominjemo Njegovu zemaljsku službu, zastupničku smrt na križu i uskrsnuće od mrtvih. Podrazumijeva se da novorođeni kršćani trebaju naučiti sve o Isusovom zemaljskom djelovanju, zaključno s uskrsnućem od mrtvih. Površno gledano, čini se kao da otkrivenje tu završava. Prividno se stječe dojam da se o Isusovom djelovanju na tronu Božjeg kraljevstva nema što posebno naučiti. Obično se kaže: “Isus je uzašao na nebo, sjeo Ocu s desne strane, a Crkva željno očekuje Njegov drugi dolazak.”

No, činjenica je da ono itekako ima veliku duhovnu važnost u našem životu. Zato moramo dobiti otkrivenje svrhe Isusovog ustoličenja s desne strane Boga Oca. Ukoliko smo lišeni spoznaje onda sigurno nećemo djelovati u skladu s poticajem pisca Poslanice Hebrejima. On kaže ovo: “Zato, sveta braćo, koji ste dionici nebeskog poziva, promatrajte poslanika i velikog svećenika NAŠEG PRIZNANJA, Isusa.” (3:1) Grčka riječ *apostolos* koja je prevedena kao poslanik znači glasnik, delegat, dostavljač. Sveti Duh u našem nutarnjem čovjeku oblikuje riječ vjere koja nam je potrebna u određenom trenutku. Tada nam daje blagi poticaj na koji mi trebamo odgovoriti i izgovoriti riječ kroz usta. Za nju je to početak putovanja. Ona odlazi izravno do Isusa, velikog svećenika našeg priznanja. Grčka riječ za priznanje je *homologia* koja je već prije spomenuta u knjizi.

Zato je životno važno vjerom govoriti Božju riječ. Isus, kao naš veliki svećenik, može raditi samo s onoliko materijala koliko mu Sveti Duh dostavi kroz naša usta. To je glavni razlog zašto su

građevine vjernika ponekad ruševne i slabo sazdane. U njih je uloženo premalo duhovnog građevnog materijala, to jest izgovorenih riječi vjere. Ovo je primjer kako to djeluje u praksi: kad vjerom prizivamo djelovanje Božje sile u svom životu, Isus tu riječ pretvara u stvarnost, svakodnevno duhovno jačajući našeg nutarnjeg čovjeka.

Sveti Duh nam u Poslanici Hebrejima daje ovakav poticaj: *“Budući dakle da imamo uzvišenog velikog svećenika, Isusa, koji je prošao kroz nebesa, držimo se čvrsto VJERE KOJU ISPOVIJEDAMO.”* (4:14) Grčka riječ *krateo* koja je prevedena kao čvrsto znači uhvatiti, zgrabiti, imati silu, biti gospodar. Kontekst ovih riječi ukazuje nam na neophodnu potrebu međusobne suradnje. Bez Isusa ne možemo učiniti ništa (Ivan 15:5), ali zato riječ vjere u rukama velikog svećenika postaje sredstvo kojim vladamo u životu (Rimljanima 5:17).

Molitvena obećanja

“Sve što s VJEROM ZAMOLITE, dobit ćete.”
(Matej 21:22)

Najsnažnije molitveno obećanje daje Ivan u prvoj poslanici: *“Ovo je sinovsko pouzdanje koje imamo u njega, da nas uslišava ako što MOLIMO po njegovoj volji. A ako znamo da nas uslišava što god ga MOLIMO, znamo da već posjedujemo ono što smo ga MOLILI.”* (5:14,15) Ovaj stih otkriva nam tri temeljna načela molitve vjere. Prvo je vezano za sinovsko pouzdanje. Mi možemo ući u područje duhovne vjere tek kad Sveti Duh osvjedoči našeg nutarnjeg čovjeka da smo postali Božja djeca. Sinovsko pouzdanje puno je više od ove uobičajene predodžbe: “Puno sam molio! Bog mi se možda i smiluje!” Nažalost, puno Božje djece nema uopće ili u dovoljnoj mjeri sinovskog pouzdanja.

Upravo zato njihove riječi kojima se obraćaju Bogu djeluju nesigurno, sumnjičavo i kolebljivo. Možda nije riječ vjere, nego nevjere i zato se nužno mora pretvoriti u sigurno. Tek tad je ispunjen preduvjet primanja odgovora na svaku molitvu. Pogledajmo savršenost Isusovog pouzdanja: *“Oče, zahvaljujem ti što si me uslišao. Ja sam znao da me uvijek uslišavaš ...”* (Ivan 11:41,42) To je sinovsko pouzdanje, zahvalnost Ocu za uslišane molitve i vjera da će On to uvijek učiniti.

Drugo načelo vezano je za Božju volju. Bog ne uslišava svaku molitvu upućenu prema Njemu. Mnogi ljudi misle da će biti uslišani samo zato što mole. Takvo podrazumijevajuće razmišljanje nije usklađeno s učenjem Pisma. Ivan jasno kaže *“da nas uslišava ako što MOLIMO po njegovoj volji”*. Isusova molitva nikad nije bila neuslišana. Razlog? On je poznavao Očevu volju i molio je u skladu s njom. Valja napomenuti da je Isus imao običaj probdjeti cijelu noć kako bi u duhu prepoznao što Otac želi. Mi također ponekad trebamo pokazati takvo htijenje.

Treće načelo odnosi se na vrijeme primanja odgovora na molitvu. Mnoge nisu uslišane zato što ljudi očekuju primiti odgovor u krivo vrijeme. Ivan kaže *“da već posjedujemo ono što smo ga MOLILI”*. Gledano iz Božje perspektive, On nam je odgovorio i ispunio molitvu prije nego smo je i izgovorili. Zašto se onda kaže: “Pomolio sam se i očekujem da će mi Bog odgovoriti u pravo vrijeme!” Dakako, pri tom se redovito misli na buduće, a ne sadašnje vrijeme. Zato se moramo naučiti uskladiti s Božjim vremenom. Sad je uvijek najvažniji trenutak našeg odnosa s Bogom i trebamo ga tako doživljavati. Isus kaže: *“Što god MOLEĆI PITATE, vjerujte da ste već primili i bit će vam.”* (Marko 11:24) Zapazimo, On ne kaže “Vjerujte da ćete primiti!” nego *“Vjerujte da ste to već primili!”* To je vremenski bitno drugačiji stav od prethodnog. Vjerom primamo sad (danas), a ne sutra. Tada već može biti prekasno za ostvarenje onog što smo htjeli.

Molitvene razine

“Ma što me ZAMOLILI u moje ime, ja ću to učiniti.”
(Ivan 14:12)

Riječ vjere upotrebljavamo na dvije osnovne molitvene razine. Prvu opisuje Pavao u Poslanici Filipljanima: *“Ne brinite se tjeskobno ni za što, već u svemu iznesite svoje potrebe Bogu PROŠNJOM I MOLITVOM, sve u zahvalnosti.”* (4:6) Grčka riječ *deesis* koja je prevedena kao molitva znači smjerna, usrdna ili ponizna molitva Bogu, pomanjkanje ili nedostatak. Očito je da kontekst Pavlovih riječi govori o molitvi za ispunjenje osobnih potreba vjernika. Postoji razlika između molitve i moljavanja. U poniznoj molitvi priznajemo Bogu da ga prepoznamo kao naš jedini izvor pomoći. Moljavanje nije ugodno Bogu, zato što u sebi nema stav poniznosti, poštovanja ili namjere da se On proslavi.

S druge strane, ponizna molitva izrazit će mu zahvalnost i priznati ga kao suvereni autoritet. Ne zaboravimo na zahvalnost. U prirodnom zahvaljujemo tek kad smo sigurni da nam je netko već dao nešto. Isto je s Bogom. Naša riječ "Hvala!" potvrđuje sigurnost da već imamo ono za što smo molili! Iako potrebe vjernika mogu biti na duhovnoj, duševnoj ili tjelesnoj razini, ova vrsta molitve koristi se uglavnom za tjelesne potrebe. Pogledajmo što Isus kaže o tom predmetu i vidjet ćemo da je to potpuno usklađeno s gore spomenutim uputama: "*Ne brinite se tjeskobno I NE GOVORITE: Što ćemo jesti, ili što ćemo piti, ili u što ćemo se obući?*" (Matej 6:31) Iz stanja tjeskobe nikad ne može proizaći molitva vjere ugodna Božjem uhu.

Isus nam otkriva i drugu molitvenu razinu: "*I što god ZAMOLITE u moje ime, učinit ću, da se proslavi Otac u Sinu. Što god me ZAMOLILI u moje ime, ja ću to učiniti.*" (Ivan 14:13,14) Ovdje se za molitvu koristi grčka riječ *aiteo* koja znači zahtijevati, željeti, tražiti sebi. U dvanaestom stihu istog poglavlja Isus naglašava "*da će čovjek koji vjeruje u njega činiti djela koja i On čini*". Očigledno je da Isus ovdje ne govori o molitvi za ispunjenje osobnih potreba, nego o molitvenoj razini koja stremi izvršenju djela koja je i On činio. Uzvišeniji ciljevi zahtijevaju uzvišenije riječi, misli, stavove i djela.

Stremimo li isključivo Božjim blagoslovima, tad naše molitve uglavnom imaju *deesis* prizvuk: "Bože, pomogni mi, oslobodi me, ozdravi me, ispuni sve moje potrebe!" Duhovni kršćani vremenom smanjuju postotak *deesis* molitvi u svom odnosu s Bogom. Zrelost mijenja pristup duhovnim stvarima. Razumljivo, to nikako ne znači da molitva za ispunjenje osobnih potreba nije Božja volja. Naprotiv! Samo je potrebno pronaći i zadržati zdravu ravnotežu u primjeni.

*U SKLADU S OMJEROM RASTA OTKRIVENJA POLOŽAJA U KRISTU
NA NAŠIM USTIMA SVE ČEŠĆE SE POJAVLJUJU OVE RIJEČI:
"ŽIVIM I DJELUJEM U SKLADU S POLOŽAJEM U KRISTU!
VJEROM ČINIM ISUSOVA DJELA!"*

Primjeri

“Ilija je bio čovjek koji je patio kao i mi ...”
(Jakov 5:17)

Ponekad nam se čini da su poznati biblijski likovi koji su činili velika djela bili svojevrsni nadljudi s posebnom nadarenošću i duhovnošću. Mjerimo svoja dostignuća s njihovim i osjećamo se nedoraslo. Upravo zato nam Jakovljeve riječi zvuče ohrabrujuće. Velikan vjere Ilija nije bio nadčovjek, nego običan čovjek, kao i bilo tko od nas. Imao je svoje uspone i padove prožete patnjom i boli. Dobro je da to pročitamo na početku rečenice u čijem nastavku vidimo da je molitvom zatvorio nebo u periodu od tri godine i šest mjeseci. Nakon toga je molitvom otvorio nebo i kiša je opet počela padati. Njegova molitva imala je moć promijeniti klimu, a bio je samo čovjek.

Vratit ćemo se ovom primjeru u završnoj misli na kraju odlomka. Pogledajmo i neke druge biblijske likove čija je molitva bila uspješna. Nekako je uvriježeno mišljenje da molitva treba sadržavati puno riječi. Naravno, ne postoji generalno pravilo koliko riječi treba izgovoriti u molitvi zato što sve ovisi o poticaju Svetog Duha koji je naš molitveni pomoćnik. Ipak, kroz Pismo vidimo da su mnoge uspješne molitve bile vrlo kratke. Nakon što je Mirjam zajedno s Aronom rogoborila protiv Mojsija, sve troje Bog je pozvao u Šator sastanka. Mirjam je bila trenutno pogođena Božjim sudom i ogubavila je. Aron je u očaju počeo moliti Mojsija za pomoć. On se sažalio i uputio ovu vrlo kratku molitvu: *“Bože, molim te, ozdravi je!”* (Brojevi 12:13) Guba je na njezinom tijelu ostala još sedam dana, a nakon toga je ozdravljena.

U desetom poglavlju Knjige o Jošui opisana je bitka između Izraelaca i združenih snaga pet amorejskih kraljeva. Oni su se okomili na Gibeonce zato što su sklopili mir s Božjim narodom. U tom savezu vidjeli su prijetnju svojoj sigurnosti. Nisu imali snage oduprijeti se nadmoćnoj vojsci koja se kretala prema njima i tražili su pomoć od Jošue čiji je tabor bio u Gilgalu. On je odmah okupio vojsku, navalio na neprijatelje i uz Božju pomoć ih pobijedio. Ono što je dramatično u ovom izvještaju jest Jošua molitva: *“Onog dana kad je Jahve predao Amorejce sinovima Izraelovim, Jošua se OBRATIO Jahvi i POVIKAO pred Izraelcima: ‘Stani, sunce, iznad Gibeona, i mjeseče, iznad Ajalona!’* (12) Prvi i zadnji put u ljudskoj povijesti Bog je odgovorio na takvu molitvu. Uviđamo li razmjere molitvene moći u okviru Božje volje?

Vratimo se na Jakovljevu Poslanicu. Ovo su njegove riječi prije nego nam je dao Ilijin ohrabrujući primjer: *“Mnogo može molitva pravednika, ako je žarka.”* (2:16) Grčka riječ *energeo* koja je prevedena kao žarka znači vrijedan, plodan, djelotvoran, uspješan, koji odgovara svrsi. Dvije stvari u apostolovoj poruci moraju biti ugravirane u našu spoznaju molitvenog predmeta. Mi smo pravednici, ljudi prihvaćeni od Očeve strane u Njegovom Sinu Isusu Kristu. Dio smo Kristovog tijela, sveti puk i kraljevstvo svećenstvo. Naša molitva nije, ili barem ne bi trebala biti, više ili manje uspješan pokušaj postizanja ciljeva Božje volje. Isto tako, ne bi trebala biti ekskluzivno duhovno djelovanje kojim pokušavamo pokrenuti Njegovu ruku u pojedinim okolnostima vezanim za naš ili nečiji život.

Molitva je prije svega odgovor našeg srca na poticaj Svetog Duha. Kao što kaže Pavao, mi sami po sebi ne znamo ispravno moliti (Rimljanima 8:26). Kad bi molitva ovisila samo o nama razočarenje bi bilo sastavni dio našeg vjerskog iskustva. Ukoliko to jest slučaj obratimo pozornost na prvi dio Pavlove rečenice: *“Jednako i Duh pritječe u pomoć našoj slabosti ...”* Nećemo naglasak stavljati na pojam naše slabosti zato što smo toga uglavnom svjesni. Usredotočimo se na molitvenu pomoć Svetog Duha. Za to je potrebno isto, ako ne i više vjere, nego za molitvu samu. Samo ono što kroz naša usta izađe oplemenjeno utjecajem Duha može biti prihvaćeno i pozitivno odgovoreno od Božje strane. Zato bi uvijek trebalo razvijati svjesnost o nužnosti međusobne suradnje sa Svetim Duhom. Kao i u bilo kojem drugom području vjerskog života, samo Njegova blagoslovljena prisutnost i utjecaj mogu nam dati Kristovu puninu.

Treće poglavlje

ORUŽJE NAŠE BORBE

Pustinjski dvoboj

“Svucimo sa sebe djela tame, a obucimo se u oružje svjetla!”
(Rimljanima 13:12)

Isus je u pustinji bio napadnut od sotonine strane sa zavodničkom silom kakva do tad nije bila očitovana u svijetu. Iako je koristio pojedine obrasce iz edenskog vrta, vladar ovog svijeta upotrijebio je najpodlije oružje iz svog arsenala laži. Pobjeda protiv sotone ne može biti temeljena isključivo na činjenici da smo Božja djeca. Isus je u pustinju došao s neospornim statusom Božjeg Sina. Ipak, status mu sam po sebi nije donio pobjedu. To nije bilo dovoljno, a sotona je bio svjestan te činjenice. Upravo zato je napao Isusa izgovorenom riječju. Tako je postalo kristalno jasno da se dvoboj protiv sila tame mora voditi na toj razini, a potom duhovni status biva potvrđen u boju.

Pismo kaže da je Isus u pustinju krenuo *“pun Svetog Duha”*. (Luka 4:1) Sotona je došao naoružan zlom duhovnom silom. Isus je bio iscrpljen četrdesetodnevnom postom, tako da je Njegovo tijelo bilo dovedeno na rub izdržljivosti. Pustinjski događaji dokazali su neophodnost oslanjanja na Božju silu, a ne tjelesnu snagu. Ona nije imala nikakvog udjela u Isusovoj pobjedi. Sve što je Isus učinio predstavlja slikovitu poruku za Njegove sljedbenike. Mi također moramo izgubiti oslonac na tjelesnu snagu kako bismo djelovali u Božjoj sili. Jedan bitan preduvjet mora biti prethodno ispunjen da bismo to ostvarili. Na poticaj Svetog Duha trebamo se vjerom zaputiti u pustinju i suočiti se s kušnjama.

Kojim oružjem je Isus pobijedio sotonu? Istim onim kojim ga je on napao. U izvještaju vidimo da je sotona tri puta napao. Uočimo izraz koji se ponavlja: *“Tada mu je davao REKAO ...”* Zar bi neprijatelj koristio duhovnu tehnologiju kad ne bi bio uvjeren u njezinu djelotvornost? Koliki su razmjeri njegove spoznaje svjedoči činjenica da je Isusa pokušao pobijediti izgovorenom Božjom riječi. Zvuči li nam to pomalo nevjerovatno? To je čak i za sotonu bio izrazito drzak pokušaj, iako potpuno utemeljen.

Naime, znajući da je Bog legalist, pokušao je Isusa izgurati izvan okvira Očeve volje. Na vrhu jeruzalemskog hrama nagovarao ga je da se baci u provaliju. Naveo mu je i ovaj prividno biblijski prihvatljiv argument za to: "... jer je pisano ..."

Iako je otac svake laži, sotona je naveo istinit podatak iz Devedeset prvog Psalma. Dakako, on je istinu Božje riječi kao i uvijek lukavo stavio u službu laži. Za nas je to opomena na svakodnevnu budnost. Moramo znati ispravan duhovni kontekst Pisma zato da ne bismo bili zavedeni smišljenim izvrtanjima istine. Svaki Kristov sljedbenik prije ili kasnije mora proći pustinjski dvoboj i pobijediti neprijatelja.

Mač Božjeg Duha

*"Prihvatite ... MAČ DUHA, Božju riječ."
(Efežanima 6:17)*

U pustinji su dvije duhovne sile stajale jedna nasuprot druge, odlučne pobijediti pod svaku cijenu. Svjetlo protiv tame, vjera protiv nevjere, istina protiv laži, pravednost protiv nepravde. Obje strane koristile su istu duhovnu tehnologiju, ali s različitim ciljevima. Žestina duhovnog obračuna dala je naslutiti da neće završiti neodlučenim ishodom. Sotona je u duhu nevjere izgovorenim riječima pokušavao uništiti Isusovu spremnost za izvršenje Očeve volje. S druge strane, Isus je izgovorenim riječima vjere odlučno i ustrajno odbacivao napade. U cijelom ratnom izvještaju (Luka 4:1-12) tri puta uočavamo izraz: "*Isus mu je ODGOVORIO ...*"

Grčka riječ *lego* koja je koja je prevedena kao odgovorio znači govoriti s poštovanjem, slomiti tišinu, razlijevati se, objavljivati. Sveti Duh razbio je sotonine napade i natjerao ga na povlačenje. Isus je u pustinji imao neosporan status duhovnog autoriteta, a borba silom izgovorene riječi donijela mu je pobjedu. Uzmimo u obzir činjenicu da su obje strane u sukobu koristile istu duhovnu tehnologiju. Što je onda bilo presudno?

*DUHOVNI AUTORITET I SILA RIJEČI KORIŠTENIH U DVOBOJU.
BOŽJE RIJEČI IZGOVORENE U DUHU VJERE KROZ ISUSOVA USTA
POKAZALE SU SE MOĆNIJE OD SOTONINIHI RIJEČI
KOJE SU IZGOVORENE U DUHU NEVJERE.*

Ivan je pretrpio progon od strane neprijatelja Evandelja. Prognali su ga na grčki otok Patmos gdje je dobio viziju Isusa. Vidio je *“da iz NJEGOVIH USTA IZLAZI OŠTAR DVOSEKLI MAČ”*. (Otkrivenje 1:16) Grčka riječ *oxus* koja je prevedena kao oštar znači brz, žustar, hitar, nagao, krajnost, najviši stupanj, sadašnje vrijeme. Sotona je u pustinji i za vrijeme Isusove zemaljske službe u više navrata iskusio snagu oštrog dvosjeklog mača. Završni udarac zadan mu je Isusovom zastupničkom žrtvom na golgotskom križu i pobjedničkim uskrsnućem od mrtvih koje je ga je uzvisilo iznad svih poglavarstava, vlasti i sila .

Pavao u šestom poglavlju Poslanice Efežanima nabraja duhovnu bojnu opremu koju svaki vjernik treba koristiti u svakodnevnom životu. Kao šesti dio spominje *“MAČ DUHA, Božju riječ”*. (17) Grčka riječ *machaira* koja je prevedena kao mač znači bitka, sukob, rat. Spomenuti mač Duha isti je onaj koji je Ivan vidio u viziji na Patmosu. Važno je spoznati da je mač Duha postao naše osobno naoružanje u Kristu. Mi se, kao i naš Gospodin, borimo protiv istog neprijatelja. Apostol kaže *“da naša borba nije protiv krvi i tijela, nego protiv poglavarstava, protiv vlasti, protiv vrhovnika ovog mračnog svijeta, protiv zlih duhova koji borave u nebeskim prostorima”*. (Efežanima 6:12)

U TOM SLUČAJU MORAMO VJEROVATI DA GA MOŽEMO I MORAMO POBIJEDITI ISTIM DUHOVNIM ORUŽJEM S KOJIM JE ISUS TO UČINIO.

Prorok Izaija dobio je ovu izuzetno važnu objavu: *“Od MOJIH USTA je načinio BRITAK MAČ ...”* (49:2) Mi smo u Kristu naoružani najmoćnijim duhovnim oružjem. Božja riječ nošena silom Svetog Duha postaje Gospodinov mač. Iako legalno posjedujemo oružje, samo ispravno korištenje jamči njegovu djelotvornost. Koliko god određeno oružje bilo ubojito, potpuno je bezopasno u stanju mirovanja. U tom slučaju je slično izložbenom primjerku u vojnom muzeju. Također, ne služi svrsi ukoliko se njime ne djeluje u skladu s propisanim uputama. Moramo razumjeti da je svako pokretanje mača Duha pogibeljno za neprijateljsku silu koja nam se protivi. Zlim duhovima zavlada strah kad im se mač počne približavati u sili i moći. One to vrlo dobro znaju. Upravo zato niti u jednoj prilici ne smijemo posumnjati u ubojitost našeg duhovnog oružja.

RIJEČ UVIJEK MORAMO IZGOVARATI SA ČVRSTIM UVJERENJEM I SIGURNOŠĆU DA ĆE NAM DONIJETI POBJEDU.

Zamislimo da se pred nas postavi duhovna sila koja nas želi obeshrabriti i tako onemogućiti da izvršimo Božju volju. To je vrlo česta životna okolnost. Našim mislima iznenada počinju odzvanjati ove prijeteće riječi: "Za tebe nema izlaza, tvoja vjera se srušila! Ovo je siguran poraz i kraj!" Iako držimo mač Duha u rukama, demoni vrlo precizno mogu procijeniti vjerujemo li u ono što govorimo. Mi možemo reći "Bog mi nije dao duh straha. Imam silu i probit ću neprijateljski obruč!" No, hoće li ove neosporno moćne riječi djelovati ukoliko ih izgovorimo neodlučnim, nesigurnim i drhtavim glasom? Sam izraz našeg lica, držanje tijela i boja glasa odaju strah i nevjeru. Ne samo da neće djelovati, nego će neprijatelj osjetiti našu slabost, osokoliti se i pritisnuti nas još jače. U takvim trenucima mač držimo u ruci, ali je njegova oštrica okrenuta prema dolje. Slikovito, to je kao da s tupom stranom noža pokušavamo rezati meso. Tako postupajući ne možemo očekivati uspjeh.

U Knjizi Otkrivenja piše "*da đavola POBJEĐUJEMO RIJEČIMA svojeg svjedočanstva*". (12:11) Riječ vjere je pobjedničko sredstvo u boju vjere. Nema nikakvog smisla upotrebljavati Božje duhovno oružje ukoliko ne poznamo njegovu razornu moć. Isto vrijedi nismo li ga u boju vjere spremni odlučno i silovito upotrijebiti. Ljudi ponekad upotrebljavaju mač Duha kao da u rukama drže bezopasnu čačkalicu, a ne najmoćnije duhovno oružje. Uzmemo li palicu u ruke i počnemo se okretati u krug s ispruženim rukama sigurno ćemo porušiti sve predmete na putanji kretanja. Slikovito, upravo je to ono što se događa u duhovnom području kad ga pokrenemo vjerom.

Prorok Jeremija kaže "*da je proklet čovjek koji svoj MAČ čuva od krvoprolića*". (48:10) Kršćanstvo propovijeda miroljubivost, snošljivost i praštanje prema ljudima. S druge strane, odnos prema demonskim silama zahtjeva potpuno drugačiji pristup. Mi smo u duhovnom smislu pozvani izvršiti pokolj u njihovim redovima. To je nemilosrdna bitka na život i smrt u kojoj nema neodlučenog ishoda. U Drugoj knjizi o Samuelu opisani su Davidovi junaci. Za Eleazara Pismo kaže "*da se čvrsto držao i udarao Filistejce dok mu se ruka nije ukočila i ostala kao prirasla uz MAČ*". (23:10) To je djelovanje koje trebamo nasljedovati u duhovnim bitkama. Mi trebamo udarati mačem Božje riječi sve dok i zadnji ostaci demonskih sila koji nam se protive ne budu uništeni. Božja riječ bukvalno treba prirasti uz naše srce i usta. U nastavku stiha vidimo "*da je Jahve tog dana dao veliku pobjedu*".

Štit vjere

*“U svemu uzmite veliki štit - vjeru,
njime ćete moći ugasiti sve goruće strijele zloga.”*
(Efežanima 6:16)

Iako je sila uskrsnuća pobijedila sotonino kraljevstvo, bitka vjere još ni izdaleka nije okončana. Dokle god živimo u palom svijetu moramo se ustrajno boriti protiv sila koje nas žele izbaciti iz položaja u Kristu i onemogućiti u hodu vjere. U jedanaestom stihu vidimo da se zato *“moramo obući u Božju bojnu opremu, da bismo se mogli suprotstaviti đavolskim napadima”*. Svaki dio Božje bojne opreme je duhovno važan. Grčka riječ *thureos* koja je prevedena kao štit znači utvrđena vrata. Vjera je duhovna zaštita, osigurač na vratima našeg srca kojim gasimo goruće strijele zloga. Upravo to i znači grčka riječ *sbennumi* - ohladiti, politi vodom, zaustaviti, spriječiti, staviti pod nadzor.

Riječi vjere nošene silom Svetog Duha stvaraju duhovni štit, vrstu energetskog polja koje doslovno sprži svako zlo. Ovdje se moramo vratiti na izvor vjere. Mi se mentalno možemo složiti sa činjenicom da nas Božja riječ štiti od zla, ali svejedno ostati u stanju duhovne nezaštićenosti. U Knjizi Izreka piše *“da je svaka Božja riječ prokušana, štit onima koji se u nju uzdaju”*. (30:5) Sotona pokušava spriječiti ljude da saznaju svaku riječ koju je Bog izgovorio u njihov život. Razlog otkriva prorok Hošea: *“Moj narod gine, nema znanja ...”* (4:6) Kao što vidimo, stanja neznanja i propasti blisko su povezana. Držati Božji narod u neznanju za sotonu je najisplativije djelovanje u sadašnjosti i siguran ulog za budućnost. Kršćani ne mogu primijeniti vjerom one istine koje nisu upoznali. Ukoliko nema izgovorene Božje riječi, nema niti života. Ne postavljanje štita vjere je duhovni propust koji neprijatelj redovito i nemilosrdno kažnjava.

Božja riječ je štit samo onim ljudima koji se u nju uzdaju. Vjerujemo li da Bog ozdravlja naš duh, dušu i tijelo, onda će izgovorena Božja riječ biti štit protiv svake slabosti, nemoći i bolesti. Isto vrijedi kada pročitamo *“da nam Bog daje pobjedu po našem Gospodinu Isusu Kristu”*. (1. Korinćanima 15:57) Izgovorena Božja riječ štiti nas od poraza u svim područjima života u Kristu. Pavao kaže *“da sve možemo učiniti u Kristu koji nam daje snagu”*. (Filipljanima 4:13) U tom slučaju nećemo govoriti da nešto ne možemo, iako nam Biblija kaže da možemo i moramo činiti u Kristu kao Njegovi sljedbenici. Kao što mač Duha ne može biti

pokrenut bez izgovaranja riječi, tako i štit vjere mora biti podignut izgovorenim riječima za određenu okolnost i svrhu. To je dnevna zadaća svakog vjernika koju trebamo disciplinirano i savjesno obavljati. Iako je štit oružje obrambene namjene, njegova važnost u duhovnom ratu nije zato umanjena.

Oklop pravednosti

“Obucite oklop - pravednost.”
(Efežanima 6:15)

Rečeno suvremenim vojnim rječnikom, pravednost je vrsta pancirne košulje u nemilosrdnom duhovnom ratu. Izravno je povezana sa stanjem srca i riječima vjere koje izlaze na usta. Isus kaže ovo: *“TVOJE RIJEČI će te opravdati, TVOJE RIJEČI će te osuditi.”* (Matej 12:37) Koja vrsta riječi opravdava čovjeka pred Bogom? Prema temeljnom mjerilu Božjeg kraljevstva to je svaka riječ koja izražava vjeru u Krista. Kao i u slučajevima drugih dijelova bojne opreme, tako i oklop pravednosti može ispuniti svrhu samo pod propisanim uvjetima.

Isus kaže *“da NAŠ GOVOR mora biti: 'Da, da - Ne, ne!' Što je više od toga, dolazi od Zloga”.* (Matej 5:37) Bog toliko ozbiljno shvaća naše riječi da doslovno zahtjeva točnu određenost. Mi ne možemo imati dva mišljenja u pogledu bilo koje istine Božje riječi. Ne možemo malo govoriti da vjerujemo u nešto, a za pet minuta govoriti suprotno ili to relativizirati. Sotona zna zašto ljude navodi *“da GOVORE više od toga”.* Iako je neprijatelj svake istine i pravednosti, on vrlo dobro zna da su ove Jakovljeve riječi istinite: *“Neka vaš 'Da' bude 'Da', a vaš 'Ne' neka bude 'Ne', da ne padnete pod osudu.”* (5:12)

*BITI UVIJEK NEGDJE IZMEĐU U MISLIMA, RIJEČIMA I DJELIMA
NIJE PODRUČJE BOŽJE NAKLONOSTI I BLAGOSLOVA.
NAŠI STAVOVI UVIJEK MORAJU BITI BIBLIJSKI UTEMELJENI I ČVRSTI.*

Učinak pravednosti jest dolazak hrabrosti i sigurnosti u naš život. Niti u kojem slučaju nije svejedno govorimo li riječi hrabro ili bojažljivo. U Knjizi Izreka piše *“da su pravednici neustrašivi kao mladi lavovi”.* (10:21) Za vjernike je imanje te duhovne vrline neophodno zato što Pavao kaže da Kristovi službenici trebaju imati veliku postojanost u *“RIJEČIMA ISTINE i Božjoj sili, s oružjem pravednosti za napad i obranu”.* (2. Korinćanima 6:7)

Propovijedanje Evandjelja

*“... obuvajte noge spremnošću za Radosnu vijest - mir!”
(Efežanima 6:15)*

Svaki kršćanin vodi boj protiv sotonskih sila na dva polja. Prvo polje je naš život. Odgovorni smo za korištenje povjerenog autoriteta i duhovnog oružja. Ta tematika je obrađena u prethodnim odlomcima. Drugo polje je svijet. Ono što pravednik govori ne utječe samo na njegov život, nego ima daleko širi utjecaj. U kraljevstvu tame nalaze se milijarde ljudi koji žive pod sotoninom vlašću. Isus Krist je na golgotskom križu žrtvovao svoj život za njihovo spasenje. Tehnički gledano oni jesu pomireni s Bogom, ali nisu iskustveno. Razlog je taj što uopće nisu svjesni svojeg pravog duhovnog položaja. Ne smatraju da se nalaze u opasnosti od vječne osude i shodno tome ne osjećaju potrebu za prizivanjem Spasitelja.

Tko će im donijeti svjesnost o grešnosti i potrebi za spasenjem u Kristu? Sotona zasigurno neće. Njemu je cilj da ljudi žive i umru u stanju duhovne smrti, izvršavajući njegovu volju. Hoće li sami od sebe biti prosvijetljeni tehnikama nutarnjeg preispitivanja? Ne, to se nikad neće dogoditi! Isus je zapovjedio svojim sljedbenicima da propovijedaju Evandjelje kako bi grešnici dobili priliku obratiti se i vjerovati u Njega. Propovijedanje je ratovanje u pravom smislu te riječi. Sotona ne želi da ljudi čuju istinu i budu oslobođeni iz njegove tamnice. Zato se u mržnji okreće protiv propovjednika. Pogledamo li primjere Božjih ljudi zabilježanih u Bibliji, pogotovo u Novom savezu, zapazit ćemo da je većina trpjela progon zbog propovijedanja.

U trenutku kad istina Božje riječi izađe kroz usta vjernika, grešnici dolaze pod osvjedočenje Svetog Duha. To je njihova prilika da prihvate Božju milost i budu spašeni. Sotonin bijes i mržnja koju osjeća prema kršćanima tad su najizraženiji. Isus je u mnogim slučajevima bio izložen vrijeđanju i ubilačkim namjerama religioznih ljudi nakon što je propovijedao Evandjelje (Ivan 8:59), činio čudesa i uskršavao mrtve (Ivan 12:9,10), izgonio zle duhove (Luka 11:14,15) ili liječio bolesnike. Stjepanov slučaj dokazuje razinu duhovnog sukoba u trenutku kad grešnici čuju istinu. Religiozni Židovi slušali su njegove riječi do onog trenutka kad im je naglasio njihovu ustrajnost u buntovnosti i otporu prema Božjim naumima. Nakon toga su doslovno eksplodirali u bijesu, počeli škripati zubima i kamenovali su Stjepana.

Pismo kaže “*da su PRAVEDNIKOVE USNE hrana mnogima*”. (Izreke 10:21) Isusova propovjednička služba nahranila je ljude na razini duha, duše i tijela. Što god je rekao, to je hranilo srca onih koji su vjerovali u Njegovo poslanje i božanstvo. Riječima vjere je ozdravljao bolesnike, istjerivao zle duhove i uskršavao mrtvace. Isti obrazac ponavljao se kasnije i u djelovanju apostola. Njihove riječi potresale su i mijenjale živote pojedinaca, manjih skupina, gradova i nacija, ovisno o prihvaćanju ili neprihvaćanju Evandjelja koje im je bilo propovijedano. Božja volja je da i mi danas budemo izvor duhovne hrane za ljude koji nas okružuju.

Četvrto poglavlje

ELEMENTI RIJEČI VJERE

Cjelovitost

*“Zato vam danas svečano izjavljujem
da sam čist od krvi vas sviju, jer nisam ništa propustio
da vam u POTPUNOSTI SAOPĆIM Božji naum.”
(Djela 20:26,27)*

U dvadeset trećem poglavlju Knjige Djela čitamo: *“Saduceji, naime, tvrde da nema ni uskrsnuća, ni anđela, ni duha, a farizeji to sve priznaju”*. (8) Pavao se poslužio malim lukavstvom namjerno ubacivši “kost” doktrine uskrsnuća od mrtvih između dvije suprotstavljene religiozne frakcije. Iako je vidljivo da se nikako nisu mogli složiti oko uskrsnuća, anđela i duha, saduceji i farizeji bili su jedinstveni u otporu evanđelju Isusa Krista. Na tom pitanju su se odmah složili. Njihov otpor bio je uzrokovan neprihvatanjem cjelokupne istine Božje riječi. Promatramo li Isusovu službu zapaziti ćemo da je Gospodin izgovarao riječi različitog karaktera. One su bile odraz Očeve volje koju je bespogovorno izvršavao. Njegova vjera bila je cjelovita, nikako rascjepkana. Pavao kaže *“da je koristio Božji dar, da bi Crkvi u POTPUNOSTI NAVIJESTIO Božju riječ”*. (Kološanima 1:25) Apostol je bio svjestan činjenice da će kršćani imati cjelovitu vjeru samo ako im bude prenio cjelokupno otkrivenje Pisma. Ništa manje od toga nije moglo ostvariti zacrtani cilj stvaranja učenika.

U kontekstu riječi vjere to znači ovo: ukoliko ljudi nisu poučeni o određenom predmetu nikako se ne može dogoditi da naučeno počnu govoriti vjerom i primjenjivati. Želimo li da ljudi vode svet život onda im moramo propovijedati svetost. To znači da se u svjetlu Pisma mora jasno pokazati razlika između dobra i zla, pravednosti i nepravедnosti, svjetla i tame, istine i laži, svetog i bezbožnog i dr. Tek kad ih se pouči ljudi mogu biti ozdravljeni, oslobođeni ili promijenjeni na Božju slavu.

Prorok Izaija kaže *“da se RIJEČ KOJA IZLAZI IZ USTA ne vraća bez ploda, nego čini ono što hoćemo i ostvaruje ono zbog čega smo*

je poslali". Nažalost, Božja riječ u mnogim životima ne može donijeti ono što se hoće i ostvariti ono zbog čega je poslana zato što ljudi ne znaju cjelokupnu istinu Pisma. Također, nije rijedak slučaj svjesnog odbijanja pojedinih duhovnih učenja. Razlog je pripadanje crkvenim krugovima koji ih odbijaju. Mi u životu moramo vjerovati, govoriti i djelovati u skladu s cjelokupnim učenjem Božje riječi. Ovo bi trebala biti naša dnevna riječ vjere: "Vjerujem srcem i govorim ustima sve ono što Biblija kaže da mogu ili moram učiniti u Kristu! Neću praviti izuzetke i birati ono što mi trenutno odgovara!" Ključna je riječ sve! U tom slučaju sigurno "ćemo imati sve što KAŽEMO". (Marko 11:23) Baština u Kristu svakom od nas stoji na raspolaganju.

Autoritet

*"Kakva riječ, jer s AUTORITETOM I SILOM ZAPOVIJEDA
nećestim duhovima, a oni izlaze."
(Luka 4:36)*

Mogu li demoni procijeniti stupanj vjere kojom izgovaramo Božju riječ? Novi savez iznosi primjere koji dokazuju da oni mogu kristalno jasno razlučiti riječi izgovorene s autoritetom i silom od riječi koje nemaju ništa od navedenog. Zanimljiv je primjer dječaka koji je bio opsjednut zlim duhom, uzročnikom mjesečarenja. Njegov otac rekao je Isusu: "Doveo sam ga tvojim učenicima, ali ga oni nisu mogli ozdraviti." (Matej 17:16) Iz izvještaja je vidljivo da su učenici pokušali istjerati zlog duha, ali njihove riječi nisu pokazale učinkovitost. Zašto je tako ispalo? Jesu li činili nešto za što nisu imali punomoć? Ne! Isus im je dao autoritet za istjerivanje zlih duhova i liječenje bolesnika (Luka 9:1,2). Jesu li bili nedjelotvorni? Ne! Bili su pokretljivi, zapovijedali su zlom duhu da izađe iz dječaka.

Dakle, poslušali su Božju riječ, djelovali u skladu s njom, ali svejedno su Isusa morali pitati: "Zašto ga mi nismo mogli istjerati?" (19) Upravo je pitanje "Zašto mi to ne možemo učiniti?" ono što najčešće pomislimo kad ne vidimo djelovanje Božje sile. Iako je za Njegove učenike ovo bilo pomalo obeshrabrujuće iskustvo, Gospodin im je bez uvijanja otkrio pravi uzrok neuspjeha prilikom istjerivanja demona: "Zbog vaše nevjere." (20) Nevjera učenika ogledala se u načinu na koji su govorili. Oni jesu govorili, ali ne u Duhu vjere kako Bog želi da govorimo.

Osamnaesti stih kaže “*da je Isus NALOŽIO zlom duhu, te je ovaj izašao u isti čas*”. Grčka riječ *epitimaō* koja je prevedena kao naložio znači zapovijedati, narediti, izgrditi, koriti, osuđivati, upozoriti. Isus je riječ izgovorio u skladu sa zakonom duhovne tehnologije. Učenici to nisu učinili i zato njihova riječ nije imala potrebnu razinu autoriteta za ostvarenje priželjkivanog cilja.

*NIJE VAŽNO SAMO ŠTO, NEGO I TO GOVORIMO LI U PRAVOM DUHU,
KAKO I TREBA GOVORITI. ISUS JE NAŠ VRHOVNI UZOR VJERE
I ZATO MORAMO NASLJEDOVATI BOŽJU DUHOVNU TEHNOLOGIJU.*

U četvrtom poglavlju Lukinog evanđelja opisani su dramatični događaji u sinagogi. U trideset trećem stihu vidimo da se u njoj nalazio čovjek opsjednut zlim duhom. Već na prvi pogled to je poprilično čudno. Kako to da se demon osjećao bezbrižno i sigurno u sinagogi, mjestu gdje se učila Božja riječ? Cijeli sadržaj ovog poglavlja daje odgovor na to važno pitanje. Stvari su se korjenito promijenile kad je “*Isus ZAPRIJETIO zlom duhu: 'Umukni i izađi iz njega'*”. (4:35) Ovdje se pojavljuju dvije grčke riječi za pojam prijete (epitimaō i lego). Svjedoci događaja u sinagogi sa strahopoštovanjem su međusobno komentirali: “*Kakva RIJEČ, jer s AUTORITETOM I SILOM ZAPOVIJEDA nečistim duhovima, a oni izlaze.*” (36) Ne riječi same po sebi, nego sila i autoritet u njima ostvarile su veličanstveno očitovanje Božje nadmoći nad silama tame. Grčka riječ *exousia* koja se koristi za pojam autoriteta znači vlast, usmjereni utjecaj, nadnaravna sila, sposobnost djelovanja, moć. Riječ *dynamis* (sila) znači sposobnost, energija, sredstvo, čudesna sila.

Crkvena religija sumnjičavo vrti glavom na sam spomen mogućnosti da i mi danas *epitimaō - lego* riječima govorimo u autoritetu i sili. Međutim, upravo smo na takvo djelovanje pozvani u Kristu. Isus kaže “*da nam je dao autoritet da gazimo zmije i škorpijone i moć nad svakom neprijateljskom silom*”. (Luka 10:19) U skladu sa činjenicom da nam je Isus dao autoritet, podrazumijeva se da ga i naše riječi imaju. Tako bi u svakom slučaju trebalo biti ukoliko imamo ispravno razumijevanje ovog predmeta. Mi bismo od prvog dana novog rođenja trebali rasti i jačati u spoznaji privilegije koju smo naslijedili u Kristu.

Evo kako je Pavao primijenio duhovnu tehnologiju. U Filipima je susreo djevojku opsjednutu viračarskim duhom. Nakon što mu je dozlogrdilo slušati “hvalospjeve” koje je demon govorio kroz djevojčina usta, “*Pavao se ogorčeno okrenuo i REKAO duhu: 'ZAPOVIJEDAM ti u ime Isusa Krista da izađeš iz nje'*”. (Djela 16:18)

Grčka riječ *epo* koja je prevedena kao rekao znači zapovijedati, osuđivati, upozoriti. Riječ *paraggelo* koja je prevedena kao zapovijedam ti znači izdati strogu naredbu. Ne samo da je Pavao govorio na isti način kao Isus, nego je i polučio isti uspjeh zato što "je duh izašao u isti čas". (18) U izvještaju je primjetna Pavlova svjesnost o mogućnosti djelotvornog korištenja autoriteta Isusovog imena u istjerivanju zlih duhova. Ono što je vjerovao u srcu odlučno je izgovorio ustima. Skevini sinovi su neslavan primjer bezuspješnog oponašanja Pavlovog propovjedničkog djelovanja. Zaklinjali su zle duhove i nad opsjednutim ljudima zazivali Isusovo ime. Upotrebljavali su iste riječi kao i Pavao, ali ne u istom duhu. Oni su, za razliku od njega, bili religiozni ljudi bez sile, autoriteta i osobnog odnosa s Kristom. Kao takvi našli su se u opasnom položaju i doživjeli sramotno poniženje od demona koji ih je izranjavao i potjerao (Djela 19:13-17).

Riječ predsjednika države ima autoritet zato što je upućena s predsjedničkog položaja. Koliko više autoriteta, sile i djelotvornog učinka ima riječ vjernika u Kristu koji govori s položaja Božjeg prijestolja na koje je postavljen zajedno s Njim (Efežanima 2:6). Ivan kaže "da je Bog svima koji su ga primili dao autoritet (exousia) da postanu Božja djeca". (1:12) Pismo nas svrstava u 'svi' skupinu. Ukoliko još nismo, počnimo smjelo govoriti riječi autoriteta u životne okolnosti. Riječi koje mi danas govorimo vjerom imaju isti učinak kao i Isusove za vrijeme Njegove zemaljske službe. Gledano u biblijskom kontekstu, On danas govori kroz nas zato što po vjeri živi u našim srcima.

Ustrajnost

*"Ustrajnost vam je zbilja potrebna,
da izvršenjem Božje volje postignete obećanje."
(Hebrejima 10:36)*

Neki ljudi pokušavaju vjerovati kao da im je Bog neprijatelj protiv kojeg se bore. Njihove molitve zvuče otprilike ovako: "Bože, borit ću se u molitvi protiv Tebe, želim primiti odgovor koji već dugo čekam!" Ovdje je riječ o brkanju pojmova. Prvo, moramo razumjeti da Bog nije naš protivnik, nego saveznik. On se na bilo koji način ne protivi našem oslobođenju, ozdravljenju, uspjehu ili rastu u vjeri i duhovnosti općenito. Naprotiv, sve

navedeno i puno više omogućio nam je kroz svoju neizmjernu milost u Kristu. Kako onda netko uopće može i pomisliti da je Bog prepreka blagoslovu koji nam je nasušno potreban?

Ustrajnost nam je potrebna u izgovaranju riječi vjere kako bismo postigli Božja obećanja. Protivnik koji nas želi onemogućiti nije Bog, nego sotona. On je izgradio utvrde u našem životu. Na njihovom razbijanju moramo dokazati vjeru. Armirani beton ne puca uvijek poslije prvog udarca, ali drugi će ga napuknuti. Treći će ga smrviti u komade. Kvirgavu cjepanicu nužno je više puta udariti sjekirom. Vjerojatno ćemo se pri tom malo oznojiti, ali znamo da će se prije ili kasnije raskoliti. Duhovna tehnologija uvijek djeluje i zato je potrebno razviti upornost. Isus je u pustinji tri puta morao energično zamahnuti mačem Duha prije nego li je sotoninu silu natjerao na povlačenje. Ako je Gospodin udario tri puta, ne mislimo li da bi ponekad i mi trebali barem toliko? Za razliku od nas u nekim slučajevima, On nije bezvoljno odustao nakon prvog udarca i razočarano zaključio: "Možda to ipak nije bila Božja volja za mene!"

Upravo o tome govori prorok Jeremija, uspoređujući *"Božju riječ s VATROM I MALJEM koji stijenu razbija u komade"*. (23:29) Bacimo li drvo u vatru ono se neće odmah zapaliti, pogotovo ako je još sirovo. Bitno je da se nalazi usred vatre i samo je pitanje vremena kad će se zapaliti i pretvoriti u pepeo. Nikad ne smijemo odustati od djelotvorne primjene! Tek upaljena grijalica neće zagrijati prostoriju trenutno. Podrazumijeva se da mora proći određeno vrijeme potrebno za širenje topline u prostoru. Uništavanje korova vrši se rasprskavanjem otrovne kemikalije. Iako neposredno nakon njenog nanošenja ne vidimo trenutno djelovanje, spontano očekujemo da će se korov ubrzo početi sušiti. Pouzdanje temeljimo na pročitanim uputama o postupnom djelovanju sredstva.

Isto tako znamo da nam je Isus u uputama o primjeni duhovne tehnologije zajamčio *"da mi možemo REČI gori: 'Digni se i baci u more'"*. Nije bitan predznak gore (bolest, zarobljenost, teške okolnosti, neprijateljski pritisak), nego naše čvrsto pouzdanje u djelotvornost izgovorene riječi. Upornost u izvršenju Božje volje uvijek se isplati svakome tko je to voljan provjeriti. Nikad nećemo znati ukoliko ne učinimo prvi korak! U desetom poglavlju Poslanice Hebrejima vidimo da nas Sveti Duh potiče *"da držimo nepokolebljivim ISPOVIJEDANJE NAŠE NADE"*. (23)

Juriš

*“Kao junak izlazi Jahve, kao ratnik podjaruje svoj žar.
Uz BOJNI POKLIK I RATNU VIKU ide junački na svog neprijatelja.”*
(Izaija 42:13)

Iako se u današnjem vremenu u crkvenim krugovima o predmetu vjere govori ponajprije u kontekstu zdrave doktrine (što je svakako potrebno), Pismo također potiče sve novorođene vjernike *“da biju bitku vjere”*. (1. Timoteju 6:12) Grčka riječ *agonizomai* koja je prevedena kao biju znači boriti se protiv neprijatelja, javno govoriti, sebe uložiti u nešto, naprezati se. Riječ *ago* koja je prevedena kao bitka znači arena, borilište, sukob, opasnost, pogibao, napor.

David je pobijedio Golijata primjenom duhovne tehnologije, izgovarajući riječ vjere u jurišnom duhu. Nakon što je filistejski div proklinjao Davida grozeći se snagom svojih bogova (demoni), Pismo kaže *“da mu je David ODGOVORIO: ‘Ti ideš na mene s mačem, s kopljem i sa sulicom, a ja idem na tebe u imenu Gospodina Sebaota, Boga Izraelovih četa, koje si ti izazvao’*“ (1. Samuelova 17:45) Hebrejska riječ *amar* koja je prevedena kao odgovorio znači izazvati, zapovjediti, izjasniti, obećati, javni govor. Golijat nije izdržao napad Davidovih riječi. Sila Gospodinova imena razbila je neprijatelja na bojnopolju.

JURIŠNA RIJEČ VJERE JE UDARNA SILA BOŽJEG KRALJEVSTVA.

Prorok Izaija kaže *“da Jahve izlazi kao junak, kao ratnik podjaruje svoj žar. Uz BOJNI POKLIK I RATNU VIKU ide junački na svog neprijatelja”*. (42:13) Mi smo pozvani biti Božji nasljedovatelji (Efežanima 5:1). Nije svejedno kakvi izlazimo na dvoboj. Bog izlazi kao junak, a takvi i mi moramo biti! Ne mlaki, nego žestoki i vatreni u Duhu. Krist po vjeri živi u našim srcima (Efežanima 3:17) i čini upravo gore navedeno. Od nesigurnih, bojažljivih ljudi, pretvara nas u junake vjere koji se ne boje okršaja protiv demonske vojske. Bojni poklici i ratna vika pretvaraju juriš vjere u ubojitu duhovnu silu. Vojni stratezi znaju da bojni poklici i ratna vika imaju razoran učinak na neprijateljsku boju spremnost. Trenutno mu oduzimaju srčanost i hrabrost, doslovno paraliziraju strahom i potpuno ga onesposobljavaju na svim razinama za pružanje značajnijeg otpora. Zato možemo biti sigurni da Sveti Duh niti u jednoj okolnosti u kojoj se nalazimo

neće donijeti ovakve ili slične riječi nevjere na naša usta: “Ne mogu, neću izdržati, neću uspjeti, preslab sam da se borim!” No, zato će Božja sila uvijek biti prisutna u ovakvim i sličnim riječima vjere: “Nisam kukavica! Izlazim na dvoboj kao junak! Gospodinov Duh živi i djeluje u meni! On me pretvorio u moćnog ratnika! Kličem pobjedu u Kristu! Jurišam na sotonu u Isusovom imenu i pobjeđujem ga vjerom!”

Izazov

“Vi ZAZOVITE ime svog boga, a ja ću ZAZVATI Gospodinovo ime; bog koji odgovori ognjem, pravi je Bog.”
(1. Kraljevima 18:24)

Iako su službu proroka Ilije obilježila mnoga silna djela, obračun s Baalovim prorocima nedvojbeno spada u red klasika vjere. Događaji na brdu Karmel daju pravo značenje pojmu izazov. Božji pomazanici moraju imati “ludu” vjeru s pozitivnim predznakom. Ilija je imao hrabrost izazvati Baalove proroke na duhovni dvoboj pred auditorijem cijelog naroda. Jedan protiv svih! Božji čovjek protiv četrsto pedeset svećenika lažnog boga. Sve je bilo okrenuto protiv Ilije. Narod je zapao u duhovni kompromis, a sotona je istodobno nezadrživo napredovao kroz djelovanje Izebele, žene kralja Ahaba. Kao što u Davidovo vrijeme nije bilo čovjeka koji bi se suprotstavio Golijatu, tako je i Ilija sam izašao na crtu bojišnice.

Činjenica je da samo izgovarati riječi nije toliko teško, ali vjerovati srcem da će se dogoditi stvari koje govorimo ustima zahtjeva duhovno poznavanje živog Boga. Ilija je takvu vjeru demonstrirao javno rekavši lažnim prorocima: “*Vi ZAZOVITE ime svog Boga, a ja ću ZAZVATI Gospodinovo ime; bog koji ODGOVORI ognjem, pravi je Bog.*” (1. Kraljevima 18:24) Riječi izazova koje su izašle na Ilijina usta bile su izraz vjere “*da će pravi Bog ODGOVORITI ognjem*”. Javnom i bučnom očitovanju Božje sile uvijek prethodi tiho i oku neprimjetno vrijeme provedeno u Njegovoj prisutnosti. Ilija nije proizvoljno izazvao Baalove proroke na dvoboj. On je u zahvali pred narodom i prorocima spomenuo “*da je sve ovo učinio po njegovoj zapovijedi*”. (36) U svom duhu čuo je i razumio glas Svetog Duha koji mu je dao poticaj. Ohrabren Njegovom prisutnošću i podrškom, odlučno je krenuo izvršiti Božju volju.

Ilija je kao prorok Starog saveza imao spoznaju da je Bog jači od sila ovog svijeta koje mu se protive. Koliko više mi, novorođeni kršćani, moramo vjerovati u slavnu pobjedu uskrslog Krista nad svim silama tame. Mi smo primili Isusovu zapovijed "da gazimo zmije i škorpione i cijelu neprijateljsku silu". (Luka 10:19) Riječ izazova koju upućujemo izravno je povezana sa silom Kristovog uskrsnuća. Bog je na brdu Karmel zapalio Ilijinu žrtvu polivenu vodom. Zato moramo vjerovati da riječi koje mi danas izgovaramo u vjeri također imaju vatrenu duhovnu silu. Sveti Duh nas potiče da postanemo odvažni i neustrašivi ratnici Božjeg kraljevstva. Stanimo čvrsto riječima vjere na veličanstveno, moćno i nepobjedivo ime Isus i hrabro izazovimo neprijatelja na dvoboj. Izazov sadrži eksplozivan duhovni naboj.

*RIJEČ IZGOVORENA U TOM DUHU ISPALJUJE UBOJITO STRELJIVO
KOJE OBARA NEPRIJATELJSKU SILU I DONOSI POBJEDU
USKRSLOG KRISTA U SVAKO PODRUČJE NAŠEG ŽIVOTA.*

Slavljenje

*"PJEVAJTE Jahvi novu pjesmu i u zboru svetih
njegovu hvalu! Neka se Izrael raduje svojem stvoritelju!
Svojem Kralju neka KLIČU sinovi Siona!"*
(Psalam 149:1,2)

Slavljenje Boga je neistražen i rijetko primjenjiv oblik primjene duhovne tehnologije. Pristupamo li mu samo kao glazbeno - pjevačkom uvodu u sastanak vjernika, oduzimamo mu duhovnu snagu i učinkovitost koju nam Biblija otkriva. Zato otkrijmo što ona uči o tom predmetu i primijenimo to vjerom. Slavljenje dijelimo u nekoliko skupina. Treba istaknuti da su sve vrste slavljenja međusobno povezane, iako postoji mogućnost da u svakoj od njih povremeno djelujemo samostalno.

Prva vrsta slavljenja jest uporaba glazbenih instrumenata. U Sto pedesetom Psalmu čitamo: "Hvalite ga zvucima roga, slavite ga gromkim cimbali!" (4,5) Glazbeni instrumenti nisu samo tehničko sredstvo proizvodnje zvuka, već su prije svega sredstvo slavljenja. Instrumentalna melodija je zasigurno najmoćniji prijenosnik vrijednosti duhovnog svijeta. Gledano iz perspektive Božjeg kraljevstva, ona ljudima može prenijeti nevidljivu istinu Božje riječi kao niti jedan drugi izričaj.

OVA OCJENA POSEBNO VRIJEDI KAD JE
UDRUŽENA S PJEVANJEM ILI KLICANJEM U DUHU.

U šesnaestom poglavlju Knjige Djela opisani su dramatični događaji u Filipima, rimskoj koloniji u Makedoniji. U dvadeset petom stihu vidimo *“da su Pavao i Sila MOLILI I PJESMOM SLAVILI Gospodina”*. Jesu li to činili u lijepo uređenoj konferencijskoj dvorani? Ne! Pjesma slavljenja odjekivala je tamnicom u koju su apostoli bili bačeni zbog istjerivanja vračarskog duha iz opsjednute djevojke. Njihovoj pjesmi prethodilo je saslušanje pred gradskim vlastima i *“primanje mnogo udaraca”*. (23) Slavljenje nije uobičajeno ili duševno pjevanje. Mnogi ljudi pjevaju kršćanske pjesme, ali u njima i oko njih ništa se bitno ne mijenja. To dokazuje da samo pjevaju, ali ne i slave. Pavlovo i Silino slavljenje pokrenulo je Božju silu. Pogledajmo ishod: *“Tad je najedanput nastao tako jak potres da su se uzdrмали temelji tamnice. U isti čas otvorila su se vrata i svima su spali okovi.”* (26)

Korištenje glazbenih instrumenata i pjevanje dolazi iz srca, kao i bilo koja druga riječ vjere. Mi možemo pjevati u vjeri da smo izliječeni Isusovim modricama i primiti ozdravljenje jednako kao i da smo to rekli uobičajenim načinom izražavanja. Na isti način i naša vjera može biti ojačana. Sila Svetog Duha kroz glazbu može ozdravljati, oslobađati i mijenjati ljude na bolje u svakom životnom području. Čak i svjetovni ljudi znaju da će se osjećati bolje poslušaju li pjesmu koja im godi. David je svirao harfu za vrijeme Šaulovih napada bijesa izazvanih djelovanjem zlog duha kako bi ga makar privremeno oraspoložio (1. Samuelova 18:10).

Plesanje pred Bogom opisano je u Drugoj knjizi o Samuelu. U šestom poglavlju čitamo da je Mikala kroz prozor promatrala svog supruga Davida kako radosno skače i vrti se u krug zato što je Jahvin Kovčeg bio vraćen u Izrael. Njoj se to učinilo ponižavajućim za kralja i spočitnula mu je takvo, po njezinom mišljenju, neprilično ponašanje u javnosti. Ujedno ga je i prezrela u srcu (12-16). On joj je ovako odgovorio: *“Pred Jahvom ja igram! Tako mi živoga Jahve, koji me izabrao mjesto tvog oca i mjesto svog njegovog doma da me postavi za kneza nad Izraelom, Jahvinim narodom: pred Jahvom ću igrati! I još ću se dublje poniziti ...”* (21,22) David je bio slobodna osoba, plesao je i slavio Boga. Nažalost, Mikala nije imala tu vrstu slobode i neopravdano se sablaznila. Posljedica takvog krivog stava bila je pojava trajne neplodnosti (23).

U Osamdeset devetom Psalmu čitamo: *“Blagoslovljen je narod vičan SVETOM KLICANJU, on hoda u sjaju tvojeg lica Gospodine.”* (16) Hebrejska riječ *terooaw* koja je prevedena kao klicanje znači bojni poklič, buka, radosno ili svečano klicanje. Izraelci su se našli pred utvrđenim Jerihonom kojeg u svojoj snazi nikako nisu mogli osvojiti. Ne zaboravimo, Božja riječ je uvijek blizu našim ustima i srcu. Pogledajmo kakvu riječ vjere je Bog približio Jošuinom srcu pred jerihonsku bitku: *“Pa, kad otežući zatrube u ovnujski rog, neka sav narod, čim čuje glas trube PODIGNE SILNU BOJNU VIKU. I srušit će se gradski bedemi ...”* (Jošua 6:5) Izraelci su vjerom izvršili Božju riječ, *“zaorile su se trube i BOJNI POVICI naroda, pali su bedemi i narod je prodro u grad, svatko ondje gdje se našao i osvojili su ga”.* (20)

ONO ŠTO JE S PRIRODNE TOČKE GLEDANJA BILO NEMOGUĆE
DOGODILO SE PRIMJENOM DUHOVNE TEHNOLOGIJE.
GLAS PODIGNUT U VJERI POKREĆE BOŽJU SILU.

Današnji Jerihoni također padaju kad Božji narod primjenjuje duhovnu tehnologiju bojnih pokliča i vikanja u Duhu. Ne padaju li neke prepreke na našem putu, onda smo zasigurno pretihi i nedovoljno odlučni u njihovom rušenju. Mi u Kristu igramo utakmicu vjere. Što čine nogometni navijači pred početak utakmice ili za vrijeme njenog trajanja? Podižu zastave, razvijaju transparente i pale baklje u znak podrške svojoj momčadi. To je zapravo svjetovna verzija djelovanja opisanog u Dvadesetom Psalmu: *“Radovali se tvojoj pobjedi, u ime svojeg Boga dizali stjegove!”* (6) Takav čin vjere daje do znanja svim demonskim poglavarstvima i vlastima *“da mi vjerujemo u ime Gospodina, našeg Boga”.* (8) Na početku duhovne utakmice pokazujemo sve ono što je Isus učinio za nas žrtvom na križu i slavodobitnim uskrsnućem od mrtvih. Kao što nogometni navijači pjesmom i skandiranjem hrabre svoju momčad da igra na pobjedu, jednako tako i mi pjevajući, kličući ili skandirajući izgovaramo riječi koje proklamiraju vrijednosti spasenja u Kristu.

Kroz riječi slavljenja Sveti Duh:

- ◆ donosi stvarnost Isusove pobjede (Psalam 18:50,51)
- ◆ daje radost Božjeg kraljevstva (Psalam 30:5,6)
- ◆ obnavlja duhovnu snagu (Psalam 84:5-8)

Duh vjere

*“A kako imamo isti Duh vjere o kojem je pisano:
‘Vjerujem, zato GOVORIM’,
jednako i mi vjerujemo i zato GOVORIMO.”
(2. Korinćanima 4:12)*

Duh vjere jedna je od objava Svetog Duha u Bibliji. On u nama proizvodi vjeru koja govori. Nemoguće je vjerovati, a ne govoriti ono što vjerujemo. To je automatizam, kao kad se u žarulji pojavi svjetlo nakon pritiska na prekidač. Nije dovoljno samo govoriti u skladu s učenjem Božje riječi. Potrebno je imati razumijevanje istine da je Sveti Duh stanovnik našeg srca. On zapravo nadahnjuje i izgovara riječi vjere kroz naša usta. Mehaničko djelovanje je najčešća pogreška i smetnja vjerskom djelovanju. U pravilu ga obilježavaju dva prepoznatljiva obrasca.

Prvi je vezan za mehaničko izgovaranje riječi vjere bez duhovnog razumijevanja i iskustvene spoznaje zajedničkog djelovanja sa Svetim Duhom. To je neka vrsta “papagajskog sindroma”. Djelovanje u vjeri nije zadatak koji smo pozvani izvršiti samostalno. Pavlovo učenje počinje objavom “*da mi imamo Duh vjere*”. Suhoparno izgovaranje Božje riječi posljedica je razmišljanja da imamo samo tehnologiju vjere. Zato nam se može dogoditi da govorimo riječ vjere, ali ne vidimo priželjkivane plodove. Tehnologiju možemo usporediti s motorom, a Duh s gorivom koje ga pokreće. Da bismo vjerovali i govorili u Duhu vjere moramo svakodnevno razvijati zajedništvo i savezništvo sa Svetim Duhom na svim razinama djelovanja u Kristu. Potpuno je drugačiji i svježiji doživljaj vjere kad smo svjesni da Sveti Duh koristi naš jezik za izgovaranje riječi. Primjena duhovne tehnologije mora biti plod osobnog odnosa s Božjim Duhom i Njegovog utjecaja na našeg nutarnjeg čovjeka.

Drugi obrazac mehaničkog djelovanja povezan je s neovisnim ponašanjem koje ima korijen u ponosu. Pavao je upozorio Galaćane “*da su počeli s Duhom, ali završili s tijelom*”. (3:3) U petom stihu istog poglavlja upozorava kršćane da je primanje Svetog Duha i Njegovo djelovanje kroz čudesa posljedica vjere, a ne zakonskog gledanja na duhovne stvari. Ukoliko smo svjesni pozitivne ovisnosti o Božjoj sili, tad je po vjeri ustrajno tražimo, odlučno primamo i koristimo. Riječi vjere ne izgovaramo olako (zakonski), kao da nam sila Svetog Duha više nije potrebna. Za nas je bitno da bez obzira na razinu

duhovnog iskustva zadržimo stav poniznosti. U tom slučaju sigurno nastavljamo s Duhom. Važno je upozoriti da moramo biti oprezni zato što neka okultna učenja (pozitivno ispovijedanje, 'imenuj i uzmi' filozofija i dr.) koriste biblijske istine ove tematike i vade ih iz konteksta Božje volje.

Svetost

*“A SVJETOVNE I ŠUPLJE GOVORE izbjegavaj
zato što će oni koji se njima bave tonuti u sve veću bezbožnost,
a njihova RIJEČ će izjedati oko sebe kao rak - rana.
Oni su odlutali od istine tvrdeći da je uskrsnuće već bilo,
i time u nekima ruše vjeru.”
(2. Timoteju 2:16-18)*

Svjetovnim i šupljim govorima bave se oni ljudi koji su ispunjeni duhom svijeta, iako prividno pripadaju Bogu. Vratimo se na Jakovljevu ocjenu da je jezik kormilo života koje nas uvijek vodi u određenom smjeru. Prema Pavlovom učenju, svjetovni govori jesu kormilo koje zavedene ljude odvodi u sve dublju bezbožnost i konačnu propast. Iako zadržavaju vanjski oblik pobožnosti, riječi ljudi koji su kompromisni nemaju nikakvu silu i pozitivan utjecaj na svijet. Upravo suprotno, njihove riječi su destruktivne i poput karcinoma razaraju duhovnu atmosferu. U istom poglavlju Pavao nam daje važan savjet za službu: *“Ako se tko očisti od tih GOVORA, bit će posuda za plemenitu upotrebu, posvećena, korisna domaćinu i prikladna za dobro djelo.”* (21)

*MI NE MOŽEMO SLUŽITI SVETOM BOGU
S RIZNICOM ISPUNJENOM SMEĆEM OVOG SVIJETA.
NIJE VAŽNO KOLIKO POZNAJEMO BIBLIJSKA UČENJA
ILI SMO KARIZMATSKI USMJERENI. PREBIVA LI SVJETOVNOST
U NAŠEM DUHU, DUŠI ILI TIJELU, NISMO PODOBNI ZA KRALJEVSTVO.*

Djelovanje u duhovnim darovima nije jedini preduvjet uspješne službe, iako je nezamjenjivo. Pavao potiče kršćane na nužnost ozbiljnog pristupa duhovnim stvarima Božjeg kraljevstva. Njegovo upozorenje: *“I nemojte davati mjesta đavolu”* (Efežanima 4:27) trebamo vidjeti u tom kontekstu. Grčka riječ *topos* koja je prevedena kao mjesto znači grad, selo, okolina, mogućnost, prilika za djelovanje, polje rada. U trideset prvom

stihu istog poglavlja apostol navodi zla djela koja široko otvaraju vrata đavolu da uđe u ljudski život i uništi ga: *“Neka se od vas otkloni svaka vrsta gorčine, gnjeva, srdžbe, VIKE I PSOVKE, sa svakom vrstom zloće!”*

Sotoni se ponekad pripisuje snaga koju zapravo nema. To se najčešće čini zato da bi se opravdala osobna nevjera i nedjelotvornost. Tad se kaže otprilike ovako: “Ne možemo ovo ili ono, zato što je neprijatelj prejak da ga svladamo!” Mnogi položaji koje je zauzeo izravna su posljedica neposlušnosti vjernika koji mu sami otvaraju vrata, a on takvu ponudu nikad ne odbija. Uzaludno je tjerati demone iz ljudskog života, ustraje li netko u izgovaranju riječi koje su proizašle iz navedenih grijeha.

OBRAĆENJE JE POTREBNO I U OVOM PODRUČJU.

U dvadeset devetom stihu saznajemo *“da NIKAKVA RUŽNA RIJEČ NE SMIJE IZLAZITI IZ NAŠIH USTA, NEGO SAMO KORISNA ZA IZGRADNJU gdje je potrebno, da iskaže dobročinstvo slušateljima”*. U petom poglavlju apostol navodi ova zlodjela koja kršćani niti u kojem slučaju ne bi smjeli činiti ili izgovarati, žele li živjeti sveto i pobožno u Kristu: bludnost, svaku vrstu nečistoće ili požude, prostaštvo, ludorije i dvosmislene šale (3,4).

Treba li nam veća mjera vjere ili više djelovanja u vjeri?

*“Ako zbilja imate vjeru koliko je gorušično zrno,
REKLI biste ovom dudu:
'Iščupaj se s korijenom i presadi u more!' I poslušao bi vas.”
(Luka 17:6)*

Učenici su promatrajući Isusovu službu ispravno zaključili da vjera pokreće Božju silu. Osobno su se osvjedočili u njezinu snagu i mogućnosti. Vidjeli su puno ljudi koji vjerom primaju ozdravljenje, oslobođenje, oprostjenje i doživljavaju sve druge Božje blagoslove kroz Isusovo djelovanje. Potaknuti viđenim događajima vjerojatno su održali međusobno vijećanje i dogovorili se koju će duhovnu vrijednost zatražiti od Učitelja. Nisu se predugo dvoumili. Evo što su jednoglasno odlučili: *“Apostoli su zamolili Gospodina: 'Daj nam više vjere!’”* (Luka 17:5)

Ova molitva otkriva nam ponešto od njihovog tadašnjeg poimanja duhovnih stvari. Oni su prepoznali vjeru kao neprocjenjivu duhovnu vrijednost. Imali su htijenje živjeti vjerom kako bi ugodili Bogu. Kad nešto želimo, onda je razumljivo očekivati da ćemo to tražiti u većoj, a ne manjoj mjeri. Ništa krivo nije bilo u njihovom zahtjevu.

Problem je bio u tome da su učenici višak vjere smatrali neophodnim preduvjetom za postizanjem ciljeva u Božjem kraljevstvu. Na toj točki Isus ih je morao ispraviti i pravilno usmjeriti, od traženja veće mjere vjere prema djelovanju u vjeri: *“Ako zbilja imate vjeru koliko je gorušično zrno, REKLI biste ovom dudu: ‘Iščupaj se s korijenom i presadi se u more! I poslušao bi vas.’”* (6) Jedan prijevod kaže *“... vaša će ZAPOVIJED UTEMELJENA NA VJERI donijeti neposredne rezultate.”* Gorušično zrno simbolizira najmanju moguću mjeru vjere. Sve manje od toga ne može biti svrstano u vjersku kategoriju. Dakle, Isus kaže da trebamo djelovati s mjerom vjere koju trenutno imamo, koliko god bila mala i prividno neugledna. Bitno je da nikad ne padnemo ispod minimalne razine. Dudovo drvo ima izrazito žilavo korijenje. Kao takvo ono simbolizira neprijateljski otpor. Ovo moramo vidjeti i razumjeti; malo zrno vjere ima potrebnu snagu za čupanje žilavog korijenja dudovog drva. Prema Isusovom učenju sve što trebamo učiniti jest to *“da KAŽEMO dudu: ‘Iščupaj se s korijenom i presadi u more’”*.

U razumijevanju važnosti mjere vjere ljudi uglavnom čine ove dvije pogreške. Iako Isus jamči da i s najmanjom mogućom mjerom vjere postizemo velike uspjehe, to ne znači da naša vjera ne treba rasti. Naprotiv, Isus je namjerno čekao Lazarovu smrt kako bi ga uskrsnuo od mrtvih i tako omogućio da vjera učenika poraste (Ivan 11:15). Druga pogreška je upravo ona koju su počinili učenici tražeći od Gospodina više vjere. Kad ljudi opravdavaju vjersku nedjelotvornost, onda u pravilu citiraju Pavlove riječi *“da je Bog svakom pojedinom odredio mjeru vjere”*. (Rimljanima 12:3)

*MJERA PRIMLJENE VJERE NE ODREĐUJE NUŽNO I NJEZIN UČINAK.
ON SE POSTIŽE DJELOTVORNOM PRIMJENOM RIJEČI VJERE.
KOLIKO GOD DA JE BOG ODREDIO SVAKOME OD NAS,
TO JE SVAKAKO VIŠE NEGO DOVOLJNO ZA OSTVARENJE
BILO KOJEG VJERSKOG CILJA U KRISTU.*

Peto poglavlje

UČINAK RIJEČI VJERE

Ozdravljenje

*“Tada mu je Petar REKAO:
‘Ja nemam srebro ni zlato, ali što imam, to ti dajem:
u imenu Isusa Krista iz Nazareta, ustani i hodaj.’”
(Djela 3:6)*

Istjerivanje zlih duhova i ozdravljenje bolesnika bila su dva prepoznatljiva obilježja Isusove zemaljske službe koja možemo vidjeti u skoro svakom poglavlju bilo kojeg Evanđelja. Važnost ovog predmeta nalaže da ga obradimo iz svih kutova. Tako ćemo dobiti cjelovito otkrivenje koje će nam pomoći u otklanjanju prepreka koje ga možda sprečavaju, prisvojimo duhovnu tehnologiju, primimo božansko ozdravljenje ili ga učinimo dostupnim bolesnicima kojima je nasušno potrebno.

U Knjizi Djela vidimo da je Petar okupljenim vjernicima u Kornelijevoj kući rekao, *“kako je Bog pomazao Isusa iz Nazareta Svetim Duhom i silom, te kako je Isus prošao čineći dobro i ozdravljao sve koje je davao bio tlačio, jer je Bog bio s njim”*. (10:38) Pomazanje Svetog Duha postaje učinkovito djelotvornom primjenom duhovne tehnologije. Upravo zato u Pismu čitamo *“da je Isus RIJEČJU ISTJERAO DUHOVE I IZLIJEČIO SVE BOLESNIKE”*. (Matej 8:16) Mnoge bolesti izazvane su izravnim demonskim utjecajem. To potvrđuje vrlo visok postotak zabilježenih ozdravljenja u Isusovoj zemaljskih službi izvedenih prethodnim istjerivanjem zlih duhova iz ljudi.

Jedan od takvih primjera slučaj je dječaka koji je očigledno bolovao od epilepsije. Njegov otac obratio se Isusu za pomoć, ali s prevladavajućim stavom nevjere u Njegove mogućnosti: *“Pa, ako što možeš, pomogni nam - smiluj nam se!”* (Marko 9:22) U nastavku izvještaja vidimo kako je Isus postupio: *“Kad je Isus vidio da sve više naroda prilazi, ZAPRIJETIO je nečistom duhu i REKAO mu: ‘Nijemi i gluhi duše, ja ti ZAPOVIJEDAM, izađi iz njega i više se ne vraćaj u njega!’”* (25) Uočljivo je da sama Isusova prisutnost na

tom mjestu nije uzrokovala uništenje demonske sile i oslobođenje dječaka pomoću pomazanja Svetog Duha. Ovo je bitna činjenica, demon je zbog Isusove tjelesne nazočnosti bio vrlo uznemiren, ali ne i istjeran. Božja sila bila je pokrenuta sa svrhom njegovog istjerivanja onog trenutka kad mu je Isus oštro zaprijetio da izađe iz dječaka i više se ne vraća. U stihu se pojavljuju ove dvije grčke riječi: *epitimao*, koja je prevedena kao zaprijetio, značenja zapovijedati, upozoriti, opomenuti, presuditi i riječ *lego* koja je već spomenuta u knjizi.

Rimski centurion je znao princip djelovanja duhovne tehnologije. Njegov bolestan sluga ležao je oduzet u kući i silno se mučio. Iako se Isus velikodušno ponudio da posjeti njegov dom i izliječi slugu, on je smatrao *“da Gospodin samo treba IZGOVORITI RIJEČ i njegov će sluga ozdraviti”*. (Matej 8:8) Ovaj profesionalni vojnik rimske vojske nije pohađao vjerske škole onog doba. Unatoč tome vrlo je dobro znao da duhovni autoritet djeluje na istom principu kao i vojni: *“Jer i ja, koji sam podložnik, imam pod sobom vojnike i jednom KAŽEM: 'Idi!' i ode; drugom: 'Dođi!' i dođe; a svom sluzi: 'Učini to!' i učini.”* (9) To je ono što se događa i u duhovnoj hijerarhiji. Isus je Kralj Kraljeva i Gospodar Gospodara! Što god On kaže, to mora biti izvršeno. Kaže li bolestima i slabostima da odu, one odlaze.

*KAD BI MNOGI DANAŠNJI VJERNICI VIDJELI SNAGU OVE ISTINE,
PUNO TOGA BI SE TRENUTNO PROMIJENILO NA BOLJE.*

Biblija daje opširno učenje o izravnom utjecaju riječi na opće zdravstveno stanje. U Knjizi Izreka čitamo *“da nesmotren GOVORI KAO DA PROPADA MAČEM, A JEZIK MUDRIH JE ISCJELJENJE”*. (12:18) King James prijevod kaže *“da je JEZIK MUDRIH ZDRAVLJE”*. Uistinu, izgovorena riječ može razboljeti ili ozdraviti čovjeka. Izvještaji iz Evanđelja otkrivaju nam primjere ljudi koji su primjenom riječi vjere primili božansko ozdravljenje. Važan je podatak koji otkriva da je otprilike sedamdeset posto ljudi u Isusovoj zemaljskoj službi bilo ozdravljeno osobnom vjerom, tj. izgovorenim riječima vjere.

U dvadesetom poglavlju Matejevog evanđelja opisan je slučaj dvojice slijepaca. Oni su načuli da Isus prolazi u njihovoj neposrednoj blizini. Tad su odlučili privući Njegovu pozornost na njihov slučaj. Vid nisu imali, ali jako grlo zasigurno jesu. Nisu previše brinuli hoće li izgledati dostojanstveno u očima prisutnih ljudi. Pismo kaže *“da su počeli VIKATI: 'Gospodine, Sine Davidov, smiluj nam se!’”* (30) Što su učinili ljudi koji su ih okruživali? Ohrabrivali ih da još glasnije zavape Bogu? Ne! U sljedećem stihu

vidimo da su ih počeli stišavati. Dobro je da su slijepci bili odlučni u izvršenju nauma. Nisu poslušali "i još su JAČE POVIKALI: 'Gospodine, sine Davidov, smiluj nam se!'" Primijenili su duhovnu tehnologiju onako kako Bog priželjkuje, hrabro i odlučno, unatoč protivljenju. Vikanje je bio iskren vapaj srca, a takvo što uvijek pokreće Božju silu. Isus se sažalio nad njima i oni su pogledali.

Žena koja je dvanaest godina bolovala od krvarenja spada u školske primjere učinkovite primjene riječi vjere. Pismo kaže "da je čula što se GOVORI O ISUSU, došla među narod straga i dotakla se njegovog ogrtača." (Marko 5:27) Nije svejedno što čujemo o Isusu, tj. što se govori o Njemu. Zamislimo da je čula poruku koja bi joj nagovijestila da ozdravljenje nije Božja volja za svakog čovjeka. To bi pokopalo i zadnje ostatke njezine pritajene nade. Nažalost, danas mnogi ljudi ne čuju istinu o Isusu koju je čula ova žena, tako da nisu ni potaknuti slijediti njezin svijetli primjer jednostavne i učinkovite vjere. To možemo zaključiti po njezinom postupku. U sljedećem stihu čitamo "da je GOVORILA U SEBI: 'Dotaknem li se samo i njegovih haljina, ozdravit ću'".

Izgovorena riječ je kormilo života (Jakov 3:4). Kamo je odvela ovu ženu nakon što je rekla da će ozdraviti dotakne li se Isusovih haljina? Upravo tamo gdje je vjerovala i govorila, u ozdravljenje. Isus je bio pomazan Svetim Duhom, a riječ vjere je pokrenula Božju silu. On u cijelom izvještaju nije rekao ništa do trenutka "kad je osjetio da je sila izašla iz njega". (30) Učenici nikako nisu mogli razumjeti zašto se zanima samo za osobu koja ga se dotakla, iako se oko Njega tiskala gomila ljudi. Međutim, Isus je osjetio da ga je netko dotaknuo na poseban način - vjerom! To je ono što uvijek čini razliku. Zanimljivo, Isus je ovoj ženi rekao: "Kćeri, tvoja vjera te ozdravila. Hajde u miru i budi iscijeljena od svoje bolesti!" (34)

*VJERA OZDRAVLJA! ALI NE NEKA OPĆENITA, NEODREĐENA VJERA.
ŽENA JE IMALA TOČNO ODREĐEN CILJ I SVE JE PODREDILA TOME.
VJEROM JE REKLA DA ĆE OZDRAVITI I TO SE DOGODILO.*

Naše dvojbe nisu vezane uz to da je Isus riječima vjere mogao ozdravljati ljude ili ih oslobađati od demonske vlasti. Pitanje koje nas muči dotiče naše mogućnosti djelovanja u duhovnoj tehnologiji i postizanju istih uspjeha. To mnogima izgleda kao utopija i zato preispitajmo na čemu temeljimo vjeru, učenju Pisma ili ljudskoj tradiciji. Isus nije rekao da je primjena duhovne tehnologije Njegova privilegija. Naprotiv, u Marku 11:22-24 daje nam uputu kako djelovati u vjeri i postići da izgovorena riječ ostvari sve ono zašto je poslana u okviru Božje volje.

Petar i Ivan susreli su na vratima Krasna bolesnika hromog od rođenja. On je od njih zatražio milostinju. Petar je u njegov život donio neusporedivo veću vrijednost, nešto što ni u snu nije mogao očekivati da bi mu se tog dana moglo dogoditi. Mislio je da će to biti samo još jedan dan prosjačenja u njegovom životu. Ipak, stvari su za ovog čovjeka krenule neočekivanim tijekom. Izvještaj pokazuje *“da mu je Petar REKAO: 'Ja nemam srebro ni zlato, ali što imam to ti dajem; u imenu Isusa Krista iz Nazareta, ustani i hodaj’”*. (Djela 3:6)

NJEGOVA VJERA U SILU ISUSOVOG IMENA BILA JE
IZGOVORENA SA ČVRSTIM UVJERENJEM I ODLUČNOŠĆU.
ON JE ZNAO DA ĆE RIJEČ VJERE OZDRAVITI BOGALJA.

Bio je siguran u čudesan ishod do te mjere da ga je bez imalo oklijevanja *“uhvatio za desnu ruku i podigao, a njemu su odmah očvrsnula stopala i gležnjevi, pa je skočio, stao i počeo hodati”*. (7) Pogledajmo kako je Petar djelovao u Lidi. Tamo je sreo Eneju, čovjeka koji je osam godina ležao uzet na krevetu. Opet vidimo jednostavnu primjenu duhovne tehnologije. Pismo kaže *“da mu je Petar REKAO: 'Eneja, ozdravlja te Isus Krist. Ustani i prostri sam sebi’”*. (Djela 9:34) Nastavak stiha otkriva *“da je odmah ustao”*. Pavao je propovijedao Evanđelje u Listri. Pozorno ga je slušao čovjek hrom od rođenja. Kako je vrijeme prolazilo usporedno je i bolesnikova vjera počela strelovito rasti. Apostol je to opazio *“I REKAO MU JAKIM GLASOM: 'Uspravi se na noge’”*. (Djela 14:10) U nastavku stiha vidimo da je primjena duhovne tehnologije opet bila uspješna: *“On je skočio i prohodao.”*

Za nas je važno da vidimo kako su spomenuti i mnogi drugi primjeri zabilježeni u Knjizi Djela. Ta biblijska knjiga ne nosi slučajno takav naziv. Ona opisuje djelovanje Isusovih sljedbenika, vjernika Novog saveza, koji su u sili Svetog Duha činili ista djela kao i Isus, upravo kao što je proročki nagovijestio u četrnaestom poglavlju Ivanovog evanđelja (dvanaesti stih). Mi trebamo razumjeti da smo pozvani primjenjivati duhovnu tehnologiju i u svom svakodnevnom životu. Nije rijedak slučaj da za ozdravljenje drugih ljudi imamo veću vjeru nego za osobno. Za razliku od ljudi koji su Isusa susretali za vrijeme Njegove zemaljske službe, mi smo u neusporedivo povoljnijem položaju. Oni su ga sreli prije križa i uskrsnuća. Mi smo u Novom savezu, imamo Kristovu baštinu i mogućnost ozdravljenja na višoj duhovnoj razini. Trebamo to znati iskoristiti.

Zastupnička smrt na križu prvo je područje kojeg se vjerom trebamo dotaknuti. Prorok Izaija kaže *“da je on ponio naše bolesti i na sebe uzeo naše boli”*. (53:4) Princip primanja ozdravljenja ne razlikuje se od primanja spasenja od duhovne smrti. U oba slučaja moramo se vjerom pozvati na ime Božjeg Sina, Gospodina Isusa Krista. Zašto onda mnogi kršćani jesu spašeni, ali ne i ozdravljeni? Razlog je jednostavan. Oni ne prihvaćaju ozdravljenje ostvareno na križu istom jednostavnošću i spontanom vjerom kojom su prihvatili spasenje od duhovne smrti.

*TREBALI BISMO IMATI ISTU VJERU ZA OZDRAVLJENJE
KAO I ZA OPROŠTENJE PRIZNATIH GRIJEHA.*

Petar u prvoj poslanici kaže *“da smo izliječeni njegovim modricama”*. (2:24) Iako je spasenje ključna riječ kršćanstva, upravo je njeno cjelokupno značenje skriveno mnogim ljudima. Grčka riječ *sozo* koja je prevedena kao spasenje znači pustiti na slobodu, izvesti na sigurno, ozdraviti, osloboditi od bolesti ili demonskih sila, spasiti od vječne osude, smrti ili grijeha, biti spašen. Kad vidimo što Biblija navodi kao vrijednosti spasenja, ne treba nas čuditi zašto se sotona bori protiv istine cijelom zbirkom lažnih učenja i iskrivljenih tumačenja. Biti spašen u biblijskom kontekstu znači biti i ozdravljen od bolesti. To je Božja volja za naš život. Čitamo li u Pismu da je Isus ponio naše bolesti i da smo na križu izliječeni Njegovim modricama, onda naše srce mora vjerovati, a usta izgovarati navedenu istinu. Primijenimo li Pavlove riječi iz Rimljanima 10:10 na ozdravljenje, onda će vjera našeg srca i priznanje usta prenijeti u vidljivu stvarnost ono što je Gospodin učinio za naše ozdravljenje. Ovo je potpuno u skladu s apostolovom porukom *“da je GOVOR O KRIŽU Božja sila za nas koji se spašavamo”*. (1. Korinćanima 1:18)

Drugo područje kojeg se trebamo dotaknuti u sukobu protiv bolesti jest naš položaj u Kristu. Onog trenutka kad kršćani počnu djelovati u skladu s otkrivenjem tog predmeta, bolesti i slabosti doslovno otpadaju s njih. U kontekstu riječi vjere, mi možemo govoriti riječi u skladu s položajem u Kristu ili riječi nevjere, sumnje i slabosti. Pobjeda protiv sotone ovisi o položaju s kojeg se borimo protiv njega. Sile nižeg položaja podređuju se višem autoritetu. Mi smo uskrsnuti s Kristom (Efežanima 2:6), a bolesti su uništene djelovanjem križa. To je nepobitna činjenica, istina koja liječi ljude prihvate li ju vjerom. Zašto onda govoriti kao da je poredak obrnut? Ukoliko smo uskrsnuti s Kristom, onda riječ vjere treba imati ovakav prizvuk: *“Bolesti, ti si dolje, a ja sam*

uskrsnut s Kristom! Napadam te i uništavam istinom Božje riječi i silom Isusovog imena!” Pavao kaže “*da smo mi udovi Kristovog tijela*”. (Efežanima 5:30) Krist je naša glava i nikad nije i neće reći da je bilo koja bolest neizlječiva. Takvo što ne postoji u Njegovom rječniku. Mi smo Isusovi sljedbenici, zar ne? Budući naša glava nikada tako ne govori, nemojmo niti mi.

Život

*“Duh je onaj koji oživljava, a tijelo ne vrijedi ništa.
RIJEČI KOJE SAM VAM JA REKAO jesu duh i život.”*
(Ivan 6:63)

U drugom stihu prvog poglavlja Knjige Postanka vidimo kako je svijet izgledao neposredno prije stvaranja životnih oblika: “*Zemlja je bila pusta i prazna; tama se prostirala nad bezdanom, a Božji Duh lebdio je nad vodama.*” Pustoš i praznina simboliziraju nedostatak života, a kretanje Svetog Duha nad njima prvu pripremnu radnju prije nego što bude stvoren. Druga radnja opisana je na početku sljedećeg stiha: “*I Bog je REKAO: 'Neka bude ...'*” To je ono što se uvijek događa od stvaranja svijeta na ovamo; kretanje Svetog Duha i izgovaranje Božje riječi koja stvara život. Proučimo li prvo poglavlje, vidjet ćemo da je sve na nebu i zemlji stvoreno primjenom duhovne tehnologije.

U dvadeset šestom stihu događa se vrhunac stvaranja. Bog odlučuje stvoriti čovjeka i udahnuti mu život: “*I Bog je REKAO: 'Načinimo čovjeka na svoju sliku, sličnog sebi, da bude gospodar morskim ribama, nebeskim pticama i stoci - svoj zemlji - i svim gmizavcima što puze po zemlji.'*” Dva stiha poslije čitamo: “*Bog ih je BLAGOSLOVIO I REKAO im ...*” Ovo je osnovna definicija blagoslova: govoriti u nečiji život sa svrsishodnom, dobrom i plemenitom namjerom. Upravo je to Bog učinio. Ljudima je izgovorenim riječima poželio život u zajedništvu s Njim.

Za razliku od ritualne religije koja je ljude držala u stanju smrti, Isus je promicao živu riječ. Gospodin kaže “*da su RIJEČI KOJE NAM JE ON REKAO duh i život*”. (Ivan 6:63) Naglasak je stavljen na riječi koje su nam saopćene zato što samo one daju Božji život. Njegovo djelovanje uvijek nastoji donijeti život tamo gdje ga nema i obnoviti gdje je smrt skoro ili potpuno preuzela nadzor. Zato David zahvaljuje Bogu “*koji mu je izveo dušu iz Podzemlja i oživio ga na rubu groba*”. (Psalam 30:4) On opisuje

sredstvo oživljavanja: *“Moja duša leži u prašini; po SVOJOJ RIJEČI vrati mi život.”* (Psalam 119:25) Isus je objavio svrhu poslanja: *“Ja sam došao da ovce imaju život i da ga imaju u izobilju.”* (Ivan 10:10)

S druge strane, *“Iopov dolazi da ukrade, ubija i uništava”*. Smrt je obilježje sotonine naravi i potpis njegovog djelovanja. Izvorno značenje njegovog imena je neprijatelj života. Kao ljudski neprijatelj, on stalno napada duh, dušu i tijelo. Koliko je snažna njegova zavodnička sila svjedoči činjenica da je mnoge ljude uspio uvjeriti u Božju krivicu za smrti izazvane glađu, bolestima, nasiljem i drugim zlima koje vladaju svijetom. Isus je za vrijeme službe susretao smrt na svim područjima ljudskog života. No, Bog nije bio upleten u ništa od spomenutog. Naprotiv, žrtvovao je svojeg Sina Isusa Krista za spasenje ljudi. Najstrašniji oblik smrti je duhovna smrt. Zato svaki čovjek mora biti nanovo rođen ukoliko želi ući u Božje kraljevstvo (Ivan 3:3-7).

U Markovom evanđelju vidimo slučaj uzetog čovjeka kojeg su njegovi prijatelji spustili pred Isusove noge kroz krov kuće u kojoj je propovijedao. Iako izvještaj poglavito naglašava vjeru bolesnikovih prijatelja i njegovo kasnije ozdravljenje, ne smijemo propustiti da su prve riječi koje Isus upućuje bolesniku bile: *“Sinko, opraštaju ti se grijesi.”* (2:5) Prisutni književnici bili su sablažnjeni Njegovim riječima zato što su smatrali da samo Bog može opraštati grijeha (7). Više je nego očito da Isus to nije bio u njihovim očima. Iako ne znamo točno o čemu je Gospodin propovijedao tog dana, za prisutne književnike srž poruke bila je *“da moraju znati da Sin Čovječji ima vlast opraštati grijeha na zemlji”*. (10) Uzeti čovjek nije bio spašen samo od bolesti, nego i od vlasti grijeha. Djelovanje Svetog Duha uništilo je duhovnu smrt kroz izgovorene riječi: *“Sinko, opraštaju ti se grijesi.”*

Slučaj razbojnika na križu dokazuje da Bog može preokrenuti nečiju životnu sudbinu doslovno “pet do dvanaest”. Razapet s Isusom, on je, za razliku od svog sudruga, prepoznao *“da Isus nije učinio nikakvo zlo”*. (Luka 23:41) Iako mu je cijeli život bio obilježen kriminalnim djelima, njegove posljednje riječi izrazile su vapaj srca za oprostjenjem i spasenjem: *“Isuse, sjeti me se kada dođeš u svoje kraljevstvo!”* (42) On nije molio molitvu spasenja (rečeno današnjim crkvenim rječnikom). Svejedno, Isus je shvatio što mu razbojnik želi reći. Zato mu je i odgovorio: *“Zaista, KAŽEM ti, danas ćeš sa mnom biti u raju.”* (43) Razbojnik je cijelim srcem htio upravo to, provesti vječnost u raju sa Spasiteljem kojeg je u doslovno posljednjim trenucima svog života upoznao na križu.

Tjelesna smrt zasigurno je trenutak najizraženije ljudske nemoći. Ona je stupila na pozornicu onog trenutka kad su prvi ljudi počinili grijeh. Raspadljivost je zarazila sva stvorenja. Preokret je mogao ostvariti samo Isus Krist. U Poslanici Hebrejima čitamo *“da je Isus uništio onoga koji ima vlast nad smrću, to jest đavola”*. (1:14) Isusova zemaljska služba dokazala je da sila Svetog Duha može uskrsnuti život tamo gdje su se ljudi već pomirili sa sudbinom smrti.

Lazarov slučaj pokazuje nam kako je Isus primijenio duhovnu tehnologiju vjere na najtežem mogućem ispitu, uskrsnuću od mrtvih. Kao i u slučaju ozdravljenja, pomazanje Svetog Duha nije djelovalo samo od sebe i donijelo promjenu. To je najčešća pogreška u razumijevanju djelovanja Božje sile. Pokušajmo se staviti u Isusov položaj pred Lazarovim grobom. Prisutni Židovi očekivali su s velikim zanimanjem hoće li se nešto dramatično dogoditi nakon ove Njegove zapovijedi: *“Dignite kamen!”* (Ivan 11:39) Isusova molitva mogla je izgledati kao današnja prosječna crkvena alibi molitva. To je ona vrsta molitve koja se moli tek - tako, samo da se stvori privid kako se nešto pokušava. Zvuči otprilike ovako: *“Nebeski Oče, ti učini da Lazar uskrsne od mrtvih. Ja ću ovdje stajati i moliti!”* Bila bi to vrlo duga molitva zato što Lazar do danas ne bi bio uskrsnut od mrtvih. Jedanaesto poglavlje Ivanovog evanđelja vjerojatno bi imalo drugačiji sadržaj, a mi bismo bili prikraćeni u spoznaji veličanstvenog primjera vjere koji smo pozvani nasljedovati.

Njegovo uskrsnuće ovisilo je ponajviše o primjeni duhovne tehnologije. Isus je odlučno djelovao u vjeri i *“VIKNUO JAKIM GLASOM: ‘Lazare, izađi!’*. (43) Crkvena religija prikazuje vjeru isključivo kao tihi i dostojanstvenu. Dakako, postoje i tihi trenuci vjere, ali Isus je viknuo jakim glasom kad je to neophodno trebao učiniti. Pogledajmo grčke riječi koje opisuju Njegovo djelovanje: *kraugazo* (viknuo) - glasno vikati, galamiti, bućati, vrištati, zaklinjati; *megas* (jakim) - glasan, bućan, žestok, oštar, strastven, neočekivan, iznenađujući; *phone* (glasom) - galama, vika, usklik, glasna ili svečana objava, proglas, deklaracija s neba. Riječ vjere izgovorena kroz Isusova usta poput laserske zrake protutnjala je grobom i oživila mrtvo Lazarovo tijelo. Ovo veličanstveno očitovanje Božje sile imalo je tako snažan duhovni utjecaj na prisutne Židove da su mnogi povjerovali u Isusa.

Pogledajmo drugi slučaj. Isus je u gradu Nainu susreo pogrebnu povorku. Umro je mladić čija je majka bila udovica. Bila je to potpuno beznadna okolnost, dodatno otežana činjenicom da

je lijes nošen u javnoj povorci. Isus je morao biti sto posto siguran u Božju volju kad se odlučio zaustaviti povorku. Mnogim ljudima bi već i taj čin bio dovoljno sablazan. Bez obzira na sve, Isus je otišao do kraja i poduzeo zadnji, najteži korak vjere. Pismo kaže *“da je pristupio k lijesu, dotakao ga se i REKAO: 'Mladiću, tebi GOVORIM. Ustani'”*. (Luka 7:14) Naočigled cijele pogrebne povorke *“mrtvac se podigao i počeo GOVORITI”*. (15) Možemo samo pretpostaviti kako je na prisutne ljude djelovao prizor mladića koji biva čudesno ožvjljen i ustaje iz lijesa. Sigurno je da sreći njegove majke nije bilo kraja.

Isus ova djela nije učinio samo zato da bi izmamio uzdahe ljudi i uveo ih u vjeru. Sve što nam je pokazao u zemaljskoj službi trebalo bi nas dovesti do otkrivenja Njegovih riječi *“da će čovjek koji vjeruje u njega činiti djela koja i on čini, čak i veća zato što odlazi k Ocu”*. (Ivan 14:12) Biblija kaže da mi imamo Duh vjere u kojem govorimo (2. Korinćanima 4:13). Imamo li isti Duh vjere, onda moramo vjerovati da će riječ koju izgovaramo u tom Duhu proizvesti iste rezultate kao i u Isusovoj zemaljskoj službi.

Petar se u Jopi našao pred provjerom ove biblijske istine. Obavijestili su ga da je umrla učenica imenom Tabita. On je mogao reći: *“Draga braćo i sestre! Jednog dana ionako svi moramo umrijeti!”* S prirodne točke gledanja to je točno, ali on je znao da kao vjernik može učiniti isto što i Isus. Hrabro se suočio s izazovom, *“okrenuo se prema mrtvom tijelu i REKAO: 'Tabita, ustani'”*. (Djela 9:40) Kao i u slučaju mladića u Nainu, *epo* riječ je i Tabitu uskrsnula od mrtvih. Pavao nije dopustio da ga bije glas propovjednika čija poruka usmrćuje ljude. U gradu Troadi našao se pred nesvakidašnjim izazovom. Mladić imenom Eutiha slušao je njegovu propovijed, zaspao i iznenada pao s trećeg kata. Ljudi su ga proglasili mrtvim. Međutim, *“Pavao se nagnuo nad njega, objumio ga i REKAO: 'Nemojte se uznemiravati; njegova duša je u njemu’”*. (Djela 20:10) Pavlova vjera bila je tako velika da je bez imalo sustezanja nastavio propovijedati sve do zore. Znao je da riječ vjere oživljuje mladića od onog trenutka kad je to izgovorio. Upravo se tako i dogodilo.

Pogledajmo i slučaj iz doba Starog saveza. Šunamka je bila vrlo gostoljubiva prema proroku Elizeju. On je upitao svojeg slugu Gehazija kako bi joj mogli uzvratiti. Kad je saznao da nema dijete, pozvao ju je i prorokovao *“da će dogodine u ovo doba zagrliti sina u svom naručju”*. (2. Kraljevima 4:16) Riječ vjere podarila je život njezinom sinu koji je rođen točno u vrijeme koje je prorok naveo. Međutim, dogodila se neočekivana tragedija.

Dijete je iznenada umrlo i roditelji su bili u velikoj tuzi i razočaranju. Riječ vjere jača je od duha smrti! Prorok se pomolio Gospodinu i legao na dječakovo mrtvo tijelo, doslovno izdišući zrak iz svojih pluća u njega. Duh života je tako prešao iz Elizeja na dječaka i oživio ga. Teško je prosuditi koje čudo je bilo veće, dječakovo rođenje ili oživljavanje. U oba se Gospodin silno proslavio, to je sigurno.

Iako su se navedeni slučajevi dogodili u službi propovijedanja Evandjelja, poruka ima daleko širi kontekst. Mi moramo voditi računa i o svom životu zato što je za njega plaćena najviša moguća cijena. Primjećujemo da Isus svim ovcama (vjernicima) prilazi sa željom da obogati njihov život. Grčka riječ *perissos* će nam objasniti značenje pojma obilje. Ona znači bogat, darežljiv, izvanredan, silan, jedinstven.

Tragično je kad vjernici Novog saveza nemaju ispravno razumijevanje zašto je Isus došao u njihov život. Propovjednici okrnjenog Evandjelja navješćuju Isusa koji ljudima oprašta grijehe i uglavnom se tu zaustavljaju. To je početna točka spoznaje koja kasnije treba biti nadograđivana učenjem dublje nauke Pisma. Danas to na mnogim mjestima nažalost nije slučaj. Rezultat je postojanje vojske vjernika kojima obilje zvuči blago rečeno kao sumnjiva doktrina. S druge strane, duhovna, duševna ili tjelesna oskudica im je sasvim prihvatljiva, čak i poželjna.

Iako ljudi obilje uglavnom povezuju s materijalnim blagoslovima, Novi savez prije svega naglašava duhovnu dimenziju. Pavao kaže *“da nas je Bog blagoslovio svakim duhovnim blagoslovom na nebesima u Kristu”*. (Efežanima 1:3) To ne znači da spasenje u Kristu ne uključuje i materijalne potrebe vjernika. Upravo suprotno, Sveti Duh želi da mi upoznamo i vjerom prihvatimo cijelu baštinu. Oskudica u materijalnoj dimenziji može poremetiti i duhovnu ravnotežu. Ovo je bitno razumjeti, materijalna dimenzija spasenja postaje svrsishodna tek kad je podređena duhovnoj.

Sotona je vješto zamijenio poredak važnosti u Božjem kraljevstvu i naveo ljude da vjeru koriste uglavnom ili isključivo za svoje materijalne potrebe. Tako se stvaraju egoistični vjernici koji ne vide dalje od svojih potreba. Njihovo životno djelovanje vrti se oko ove osi: ja, meni i moje. Prepoznavanje potreba drugih ljudi i služenje istim za njih je nepoznat pojam. Trebamo znati da je vjera koju je Isus predstavio u zemaljskoj službi usmjerena prvenstveno na ispunjavanje potreba drugih ljudi. Sveti Duh nas

upoznaje s cijelom baštinom u Kristu i pokazuje nam kako koristiti duhovnu tehnologiju za prisvajanje života koji Isus daje vjernicima. U Knjizi Izreka piše “*da će se svatko obilno nasititi od ploda SVOJIH USTA*”. (12:14) Svaka izgovorena riječ donosi plod. Zato je životno važno upoznati učenje Božje riječi. U suprotnom, može nam se dogoditi zasićivanje gorkim plodovima i čuđenje njihovoj pojavi u našem životu. Slabosti duha, duše ili tijela nikako nisu Božja volja za vjernike u Kristu. Nažalost, kod mnogih su uočljivo prisutne, čak i prevladavajuće. Što je jezičac na vagi? Vjera ili nevjera izražene izgovorenim riječima u svakodnevnom životu.

*ŽELIMO LI ISKUSTVENO ZAUZETI POLOŽAJ U KRISTU,
ONDA GA RIJEČJU VJERE TREBAMO IZGOVORITI.*

Ne mehanički kao papagaji, nego kao ljudi s ispravnim duhovnim razumijevanjem. Ne možemo za sebe reći “Mi smo jadni mali kršćani!” Imamo li takvo mišljenje o sebi, onda ćemo stvarno biti jadni, mali kršćani. Izgovaramo li slabost u krivom kontekstu, obilno ćemo se zasititi njome. Riječ vjere uvijek govori isto ono što i Pismo. Čitamo li u njemu da smo uskrsnuti s Kristom i postavljeni na zapovjedno mjesto Božjeg kraljevstva, onda vjerom trebamo reći upravo navedeno. Moramo odbijati i najmanju mogućnost “spuštanja na zemlju”. Ustrajemo li, obilno ćemo se zasititi iskustvenim prebivanjem i djelovanjem sa zapovjednog položaja.

Obilje u Kristu povezano je s duhovnim zakonom sjetve i žetve. Pavao ga opisuje u Drugoj poslanici Korinćanima: “*Ovo VELIM: tko škrto sije, škrto će i žeti; tko obilato sije, obilato će i žeti.*” (9:6) Iako apostol ovdje daje uputu za novčani prilog, princip je primjenjiv za sva područja duhovnosti. Uporno, odlučno i nepokolebljivo izgovaranje riječi vjere jest obilato sijanje koje rađa isto takvim plodom i bogatom žetvom. Riječi slabosti ne smiju izlaziti iz naših usta, zato što Biblija kaže “*da sve možemo u Kristu koji nam daje snagu*”. (Filipljanima 4:13) Vrsta sjemena određuje vrstu ploda. Želimo li se zasititi neograničenom snagom koja proizvodi neograničene rezultate, onda moramo početi vjerovati i govoriti Božji sve u Kristu. Zapazimo da Pavao spominje nužnost obilatog sijanja. Nije samo bitno postupati ispravno, nego i to u kojoj mjeri djelujemo u vjeri. Pogledajmo primjer iz vremena Starog saveza koji će nam to slikovito prikazati. Izraelski kralj Joaš posjetio je proroka Elizeja koji je

ležao na samrti. Tražio je od njega savjet i potporu za nadolazeće bitke. Prorok mu je rekao da strijelama udari u zemlju. Udario je samo tri puta i zaustavio se. Elizej se naljutio zbog Joašove iskazane suzdržanosti: *“Pet ili šest puta trebao si udariti! Tada bi potpuno potukao Aramejce; ovako ćeš ih pobijediti samo tri puta.”* (2. Kraljevima 13:19)

*U VJERSKOM DJELOVANJU UVIJEK
TREBAMO NASTOJATI UČINITI KORAK VIŠE.*

Život u Kristu uvijek ima predznak uspjeha. Ivan ga u trećoj poslanici opisuje kao Božju volju za život svakog vjernika: *“Ljubljeni, želim ti u svemu dobar uspjeh i zdravlje, kao što je tvoja duša dobro.”* (1:2) Grčka riječ *euodoo* koja je prevedena kao uspjeh znači napredovati, izlaziti na kraj s kim. Biti djelotvoran vjernik u Kristu je uspjeh i Gospodin želi da ga postignemo. Živjeti radikalno u sili uskrsnuća je uspjeh koji u svakom slučaju trebamo htjeti ostvariti više od bilo čega drugog (Filipljanima 3:10). Bez nekih stvari možemo privremeno preživjeti u kršćanstvu, ali sila uskrsnuća je zrak koji dišemo, voda koju pijemo i kruh koji svakodnevno jedemo. Zato je od vitalnog značaja prepoznati vrijednosnu ljestvicu Božjeg kraljevstva. Naša vizija uspjeha mora biti određena Božjom voljom u Kristu.

Uspjeh ovisi i o primjeni duhovne tehnologije. U Knjizi Izreka piše *“da čovjek uživa sreću od ploda SVOJIH USTA.”* (13:2) Kaže li Biblija da Bog svojoj djeci želi uspjeh u svemu, onda trebamo vjerovati u biblijski kontekst uspjeha i govoriti ga riječima vjere. Kažemo li ovako: *“Neću uspjeti u vjeri, ozdraviti ili se oduprijeti sotonu!”* što će se dogoditi? Upravo ono što vjerujemo i govorimo, a to je neuspjeh. Kriva riječ zauzima mjesto u našem srcu i vodi nas u neželjenom smjeru. U osamnaestom poglavlju iste knjige nalazimo potvrdu da je neuspjeh određen riječima: *“Bezumno su propast VLASTITA USTA.”* (7) Riječ je kormilo koje vodi u život ili smrt, svjetlo ili tamu, istinu ili laž, snagu ili slabost, zdravlje ili bolest, uspjeh ili neuspjeh, pravednost ili nepravednost, blagoslov ili prokletstvo.

Sve je moguće

*“Zaista, kažem vam, ako imate vjeru kao gorušično zrno
i KAŽETE ovom brdu: ‘Prijeđi odavde onamo!’,
prijeći će i ništa vam neće biti nemoguće.”
(Matej 17:20)*

Vratimo se na već spomenuti slučaj dječaka kojeg je opsjeo zao duh. Učenike je zanimalo “zašto ga oni nisu mogli istjerati”. (Matej 17:19) Jako je važno znati zašto nešto ne možemo, kao i to zašto nešto možemo učiniti. Za pozitivan razvoj njihove spoznaje bilo je dobro što su učenici odmah pitali Isusa za objašnjenje razloga njihove nemoći. Tako nisu stigli pronalaziti sva ljudska objašnjenja danas toliko prisutna u crkvenom svijetu, kao što su “Ne mogu zato što nisam pozvan od Boga, nemam dovoljno vjere, pomazanje, nisam dovoljno duhovan i sl.” Sva navedena i slična “ne mogu” objašnjenja postoje samo zato što ljudi ne slijede pozitivan primjer učenika i ne odlaze pitati Isusa zašto ne mogu ispuniti Božju volju, iako to iskreno žele kao i učenici u spomenutom slučaju.

*ULAZAK U “MI MOŽEMO” DIMENZIJU UVJETOVAN JE
SAZNAJEM ŠTO NAS ZADRŽAVA U “ MI NE MOŽEMO” DIMENZIJI.
ISUS KAŽE DA JE NAŠA NEVJERA JEDINI RAZLOG
ZAŠTO NEŠTO NE MOŽEMO UČINITI.
JEZIK NEVJERE UVIJEK IMA “NE MOGU” PREDZNAK.*

Moramo razumjeti da Isusova namjera nije bila obeshrabriti ili omalovažiti učenike i tako u njima stvoriti kompleks manje vrijednosti. Gospodin to nikad ne čini nikome. Naprotiv, objavom ih je vodio prema otkrivenju “sve mogu” dimenzije. Vrlo je zanimljivo i znakovito kako Božja riječ u samo nekoliko trenutaka može napraviti iznenadni skok, pozivajući nas da prijedemo iz minusa u stanje plusa. Obično se pretpostavlja da su za takvo što potrebne godine. To je glavni razlog zašto neke promjene u ljudskim životima i traju toliko nepotrebno dugo. Vrijeme je predragocjeno da bismo ga trošili na odugovlačenje ulaska u Božju volju, umjesto da u tom periodu vjerom prebivamo u njoj. Naš je životni izbor hoćemo li biti u “mogu ili ne mogu” dimenziji. Promatrano iz perspektive Božjeg kraljevstva pozvani smo biti vjernici (Ivan 20:28). Za tu skupinu Isus jamči “*da joj je sve moguće*”. (Marko 9:23)

UČENJE VJERE SVODI SE U OSNOVI NA OVE DVIJE RADNJE:
VJEROVATI SRCEM I GOVORITI USTIMA ONO ŠTO VJERUJEMO.

Pogledajmo što Isus kaže o našim mogućnostima i kako ih ostvarujemo: *“Zaista, KAŽEM vam, ako imate vjeru kao gorušično zrno i KAŽETE ovom brdu: ‘Prijeđi odavde onamo!’ prijeći će; i ništa vam neće biti nemoguće.”* (Matej 17:20) Grčka riječ *ereo* koja je prevedena kao *kažete* znači *izliti, šiknuti, izgovoriti, zapovjediti, učiniti*. Isto kao i u slučaju iz Luke 17:6, Isus spominje najmanju mjeru vjere (gorušično zrno) kao polaznu točku djelovanja. Zato nikad ne trebamo čekati da postanemo veliki vjernici prije nego li se odlučimo na djelovanje. Načinimo sto koraka vjere s gorušičnim zrnom i ući ćemo u područje velike vjere puno prije nego što možda očekujemo. Riječ vjere vodit će nas u smjeru svemogućnosti u svim vjerskim djelatnostima.

Na početku odlomka vidjeli smo neuspjeh učenika uzrokovan nevjerom. Pogledajmo sada njihovo uspješno djelovanje. U desetom poglavlju Lukinog evanđelja vidimo da su se učenici vratili iz propovjedničke službe. Bili su tako puni vjere i sile da su gotovo sigurno s nestrpljenjem čekali sljedeće zadatke. S neskrivenim oduševljenjem rekli su Isusu: *“Gospodine, čak nam se i zli duhovi pokoravaju u tvoje ime.”* (17) Odvažili su se u vjeri, upotrijebili Isusovo ime i na svoje oči uvjerali kako Božja sila djeluje. Zli duhovi su se pokoravali njihovim zapovijedima, tako da ih ništa više nije moglo pokolebati u spoznaji da je sve moguće onom tko vjeruje. Isus ih je dodatno ohrabrio izjavom da im je dao autoritet nad svom neprijateljskom silom. Ipak, pravi razlog radosti ne treba biti nadmoć nad neprijateljem, nego činjenica da su nam imena zabilježena u Knjizi života.

Kao što vidimo, bili su to isti učenici, zli duhovi i Gospodin Isus Krist koji svojim sljedbenicima daje autoritet. U prvom slučaju nisu mogli istjerati zlog duha, a u drugom jesu. Odnosi u duhovnom svijetu se nikad ne mijenjaju. Krist je uvijek jači od sotone. Gospodinove riječi da je sve moguće čovjeku koji vjeruje uvijek vrijede i imaju snagu. Presudna je samo naša vjera.

Radost Božjeg srca

*“Sine moj, kad ti je mudro srce, i ja se od srca veselim;
i kliče sva moja nutrina kad ti USNE GOVORE što je pravo.”*
(Izreke 23:15,16)

Isus je u svakom slučaju bio savršen vjernik, primjer koji smo pozvani nasljedovati. Tehnologija vjere koju nam je otkrio i predao na korištenje i danas omogućuje postizanje objavljenih ciljeva Božje volje. Postoji svrha vjere koja se ističe u svakom djelu koje je učinio, a to je bezgranična ljubav prema Ocu i htijenje da obraduje Njegovo srce. Isus kaže *“da uvijek čini ono što je Ocu ugodno”*. (Ivan 8:29) Isus je riječima vjere istjerivao demone iz ljudi, liječio ih od bolesti, hranio duhovno i tjelesno, davao nadu, utjehu i svjetlo. S druge strane, kad ih je trebao koriti ili opominjati oštrim riječima zbog tvrdoće srca i religioznih predrasuda, učinio je to. S velikom ozbiljnošću im je propovijedao duhovne zakone Nebeskog kraljevstva. Što god bilo u pitanju, činio je to zato što ih je volio. Jezik ljubavi je istina!

Želja za ugađanjem Ocu se uvijek podrazumijevala. U getsemanskom vrtu procurio mu je krvavi znoj pri samoj pomisli na nadolazeću agoniju križa. Pravi vjernik izvršit će Božju volju bez obzira na cijenu. Ovo je stav koji treba prevladati u svakoj okolnosti: *“Oče! Ako hoćeš, otkloni ovaj kalež od mene! Ali neka ne bude moja, nego tvoja volja!”* (Luka 22:42) Svaki vjernik koji je uistinu zaljubljen u Gospodina spontano postavlja ovo pitanje: *“Kako da ugodim Ocu i razveselim Njegovo srce?”*

Religiozna misao odbacuje i samu pomisao da možemo razveseliti Boga do te mjere da izmamimo Njegovo oduševljenje. To je posljedica sustavnog prikazivanja Božjeg karaktera kao neumoljivo strogog. Mnogi ljudi su zarobljeni takvim i sličnim predrasudama. One ih sprečavaju da se oslobode straha i razviju pobožnost motiviranu prvenstveno ljubavlju. Sveti Duh nam donosi ovo otkrivenje: *“Sine moj, kad ti je mudro srce, i ja se od srca veselim; i KLIČE sva moja nutrina kad ti USNE GOVORE što je pravo.”* (Izreke 23:15,16) Da, vjera našeg srca i riječi koje govorimo u tom duhu raduju Očevo srce i čine da On počne radosno klicati. Zar to nije ono za čim zapravo čeznemo kao vjernici? Najuzvišenija svrha vjere nije primanje od Boga, nego davanje Njemu. Zar Bog može nešto primiti od nas, On koji ima sve? Kao što mi trebamo Božju ljubav, tako On treba i našu. Nije li

zapovijed “*da ljubimo Gospodina svojega Boga svim svojim srcem, svom dušom svojom, svom snagom svojom i svom pameću svojom*” (Luka 10:27) zapravo ono što vjera jest u svojoj srži. Isus kaže “*da ćemo držati njegovu riječ, ako ga volimo*”. (Ivan 14:23) Vjerovati Bogu znači isto što i voljeti ga. Pavao kaže “*da nam je milost obilno darovana sa svom mudrošću i razumijevanjem*”. (Efežanima 1:7,8) Otac nam daje obilje mudrosti i razumijevanja zato što želi da vodimo pravedan, svet i pobožan život u Kristu.

*MUDRO SRCE PROIZVODI RIJEČI UGODNE NJEGOVOM SRCU.
KAD TO ZNAMO SIGURNO NAM NE TREBAJU
DODATNI POTICAJI DA BUDEMO DJELOTVORNI VJERNICI.*

Knjige

Autor: Ivan Lovrenčević

- ◆ Život u imenu Isus
- ◆ Budimo vjernici Pavlovog kova
- ◆ Duh straha
- ◆ Novi čovjek (Prva knjiga)
- ◆ Novi čovjek (Druga knjiga)
- ◆ Hoću! Ozdravi!
- ◆ Božje kraljevstvo
- ◆ Spasenje

Knjige se mogu čitati u pdf formatu na našoj web stranici.

Kršćani

Pripadnost i temelj:

Pripadamo našem Spasitelju i Gospodinu, Isusu Kristu. Njega slijedimo vjerom, a izjašnjavamo se kao kršćani (Djela 11:26). Temelj našeg učenja i djelovanja je Sveto pismo. Ustrojeni smo kao kućna crkva apostolskog usmjerenja po uzoru na prvu Crkvu opisanu u knjigama Novog saveza. Nismo pripadnici crkvenih denominacija (katolička, pravoslavna ili reformacijske baštine), kao ni sekta (jehovini svjedoci i mormoni).

Duhovno djelovanje:

- ◆ oslanjajući se na Božju milost i vjerom u silu Isusovog imena molimo za ozdravljenje bolesnika i oslobođenje zarobljenika u kućama, bolnicama, staračkim domovima, zatvorima, komunama i gdje god postoji potreba.
- ◆ pružamo duhovnu pomoć i mogućnost učenja cjelokupne istine Pisma svim zainteresiranim pojedincima i skupinama.

Naše djelovanje je besplatno i ne obavezuje korisnike na bilo što protivno njihovom uvjerenju ili izboru!

Kontakt:

Ivan Lovrenčević
tel: 091 527 5519
mail: krscani@krscani.net
www.krscani.net
